Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

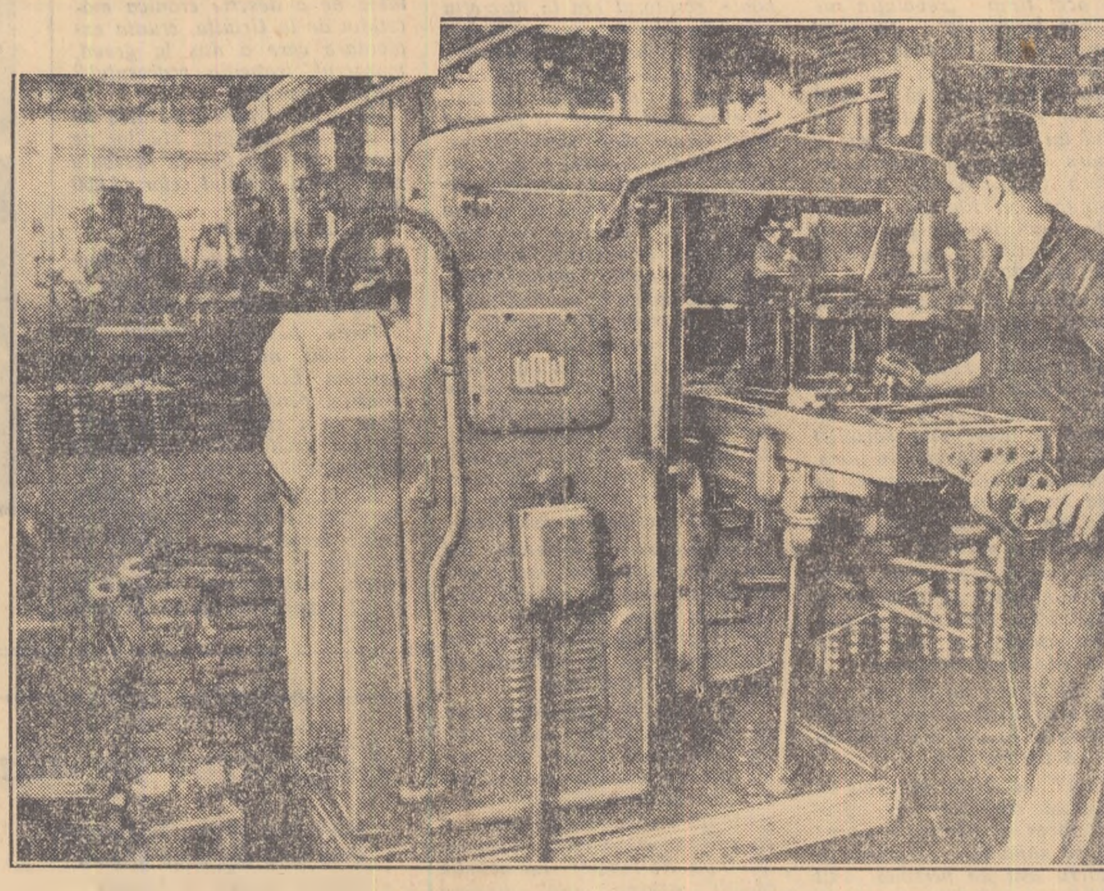
Anul XI Seria II-a Nr. 2044 | 4 PAGINI — 20 BANI | sîmbătă 26 noiembrie 1955

In cinstea Congresului partidului

Cu ajutorul unei mașini moderne

O mașină de înaltă tehnicitate îi este ajutor prețios în lupta pentru îndeplinirea sarcinilor de producție. Tînărul frezor Petre Cîncu de la I.M.U.-Medgidia lucrează la o astfel de mașină sosită din R. D. Germană. In întrecerea în cinstea Congresului partidului, el reușește să-și depășească norma zilnică în medie cu 300 la sută.

Foto: GH. CIOROBEA

Noi realizări

La uzinele textile „Moldova" din Botoșani, datorită avîntului întrecerii pentru titlul de „cea mai bună filatoare" și „cea mai bună țesătoare", s-a ajuns ca în aceste zile nici o tînără din uzină să nu lucreze sub normă. Multe din ele își depășesc cu mult planul de producție. Filatoarele Veronica Glinschi, Elena Cicălău și Eugenia Butie, de pildă, și-au depășit normele de lucru cu 270—480 kg. de fire, iar țesătoarele Natalia Ciuburuc și Arămia Teodora au dat peste plan între 220-375 m. pînză.

Tinerii mineri din bazinul Dornei au îndeplinit în bună parte angajamentul de a da în cinstea Congresului partidului 500 tone de minereu peste planul anual. Brigada de tineret de la mina Arșita condusă de Vasile Ciofu, datorită aplicării cu pricepere a metodei de pușcare în pungă la extracția minereului, realizează zilnic cîte o normă peste plan.

Realizări deosebite au obținut și cele 5 brigăzi de tineret de la Depoul C.F.R.-Cîmpulung, care își depășesc zilnic normele de lucru cu 30—35 la sută.

Cu angajamentul îndeplinit

Sondorii oficiului de foraj Cîmpina și-au îndeplinit la 22 noiembrie sarcinile de plan pe anul 1955, respectîndu-și astfel angajamentul luat în cinstea celui de al II-lea Congres al P.M.R.

Introducînd în acest an forajul cu turbina și extinzînd pe scară tot mai largă metodele sovietice de muncă, petroliștii oficiului de foraj Cîmpina au dat patriei, pe lîngă numeroase sonde și 4.000.000 de lei acumulări bănești peste plan. In primele 10 luni ale anului, ei au mărit productivitatea muncii cu 17,23 la sută și au redus prețul de cost cu 17,27 la sută.

In întrecerea socialistă în cinstea Congresului partidului continuă să se situeze la loc de frunte secția condusă de Ilie Georgescu, care a încheiat luna trecută cu o depășire de plan de 39 la sută.

Brigadă fruntașă pe stațiune

Acum aproape două luni, Ion Mandici, șeful brigăzii a 12-a de tractoare de la S.M.T.-Lugoj a chemat la întrecere, în cinstea celui de-al doilea Congres al partidului celelalte brigăzi de tractoare din stațiune. Ziua și noaptea tractoriștii s-au străduit să lucreze cît mai mult și cît mai bine pentru a cuceri titlul de tractorist fruntaș și de brigadă fruntașă.

Inițiatorii întrecerii, tractoriștii din brigada a 12-a sînt în frunte. Pînă la 10 noiembrie, planul brigăzii pe campania de toamnă a fost depășit cu 21,42 la sută, și s-au economisit piese de schimb în valoare de 1.500 lei.

Intovărășiții din Hitiaș și Sîrbova, care au terminat de mult însămînțările, au mulțumit tractoriștilor pentru lucrările de bună calitate pe care le-au executat. Intrecerea între brigăzi continuă. Fiecare mecanizator vrea să întîmpine Congresul partidului cu cît mai multe realizări. Tractoriștii fruntași Ion Stoia și Aurel Stoia — tată și fiu — lucrează cu același tractor, unul în schimbul de zi, celălalt în schimbul de noapte. In ciuda diferenței de vîrstă ei se întrec ca doi tovarăși de muncă.

Corespondent
P. NOVACONI

Să îmbunătățim selecționarea, creșterea și repartizarea cadrelor U.T.M.!

PARTIDUL NE ÎNVAȚĂ că succesul construcției socialiste depinde în mare măsură de cadre, de oameni capabili să-și însușească și să asigure traducerea în viața a politicii partidului.

Pentru a îndeplini cu succes sarcinile încredințate, Uniunii Tineretului Muncitor în mobilizarea maselor tineretului, alături de toți oamenii muncii, la opera de construire a socialismului, partidul îndrumă organizația noastră să acorde o grijă deosebită creșterii și educării cadrelor care activează în rîndurile tineretului.

Analizînd munca în domeniul selecționării, creșterii și repartizării cadrelor U.T.M., plenara a III-a a C.C. al U.T.M. a apreciat că pe baza sarcinilor stabilite de Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. cu privire la activitatea U. T. M., au fost obținute unele rezultate pozitive. A crescut preocuparea comitetelor regionale, raionale și orășenești ale U.T.M. pentru ridicarea nivelului politic, ideologic și cultural al cadrelor. Unele comitete regionale, raionale și orășenești U.T.M. atrag în munca de organizație un activ tot mai larg de U.T.M. Un număr însemnat de cadre crescute de Uniunea Tineretului Muncitor au fost promovate în munci de partid și în aparatul de stat.

Succesele obținute în creșterea cadrelor utemiste se datoresc conducerii de către partid a Uniunii Tineretului Muncitor, grijii părintești a partidului pentru educarea și călirea organizației comuniste a tineretului.

Cadrele utemiste sînt fondul de aur al Uniunii Tineretului Muncitor. Devotate trup și suflet partidului și cauzei clasei muncitoare, cadrele U.T.M. educă tineretul în spiritul încrederii nețărmurite în victoria luptei pentru construirea socialismului în patria noastră, în victoria luptei pentru apărarea păcii împotriva uneltirilor războinice ale cercurilor agresive imperialiste. Cadrele U.T.M. socotesc drept o îndatorire de cinste mobilizarea tineretului la înfăptuirea politicii partidului.

Analizînd rezultatele obținute în munca de selecționare, creștere și repartizare a cadrelor, plenara a III-a a C.C. al U.T.M. a constatat că, pe lîngă rezultatele bune obținute, există lipsuri care trebuiesc înlăturate cît mai grabnic. Unele organe ale U.T.M. neglijează educația politică a cadrelor, ceea ce atrage după sine existența unor lipsuri serioase în muncă. Unii activiști utemiști nu studiază sistematic, cu perseverență învățătura marxist-leninistă, hotărîrile partidului și guvernului. Acești activiști nu pot răspunde la problemele pe care le ridică viața, ocolesc aceste probleme și înlocuiesc munca vie de educare a tineretului cu metode de muncă birocratice.

Plenara C.C. al U.T.M. a pus în fața comitetelor regionale, raionale și orășenești ale U.T.M. sarcina de a se ocupa permanent de educația marxist-leninistă a cadrelor utemiste, de a organiza în mod temeinic învățămîntul politic al activiștilor. Studierea sistematică a teoriei marxist-leniniste, a istoriei P.C.U.S. și a istoriei P.M.R., studiul problemelor construcției economice și culturale în patria noastră trebuie să constitue o preocupare permanentă a cadrelor U.T.M. In această privință, plenara a hotărît ca toți activiștii Uniunii Tineretului Muncitor să fie încadrați în diferite forme ale învățămîntului de partid sau de U.T.M. Organele U.T.M. sînt obligate să îndrume și să controleze permanent studiul individual al cadrelor utemiste și să le asigure condițiile și timpul necesar pentru un studiu sistematic și organizat.

O atenție deosebită trebuie acordată instruirii și calificării cadrelor, ridicării nivelului lor cultural și profesional. In această privință se manifestă încă lipsuri mari. In multe locuri instruirea cadrelor se face încă la un nivel scăzut și deseori în mod formal. La unele comitete regionale, raionale și orășenești ale U.T.M., instructorii nu sînt ajutați să-și desfășoare munca în deplină cunoștință de cauză, unii instructori sînt schimbați prea des dintr-un loc în altul și nu sînt puși să desfășoare o muncă de curierat. In ceea ce privește instruirea secretarilor organizațiilor de bază, există slăbiciuni în organizarea zilei secretarilor, care de multe ori este lipsită de un program precis și bine chibzuit, în cadrul căruia secretarii să-și poată însuși problemele și metodele specifice raionului sau orașului respectiv. Datorită lipsurilor existente în pregătirea și instruirea cadrelor, unii activiști nu reușesc să îndrume în mod calificat munca organizațiilor U.T.M. din industrie, agricultură, din instituțiile de învățămînt, îndrumările lor au un caracter general, fără legătură precisă cu specificul muncii dintr-un loc de muncă sau altul. Unii activiști, în locul unei munci temeinice, concrete, se ocupă de organizarea de cît mai multe ședințe, adunări și consfătuiri, pe care nu le pregătesc îndeajuns, în care se fac prelucrări-șablon și care nu sînt urmate de hotărîri concrete și măsuri practice.

Pentru îmbunătățirea instruirii și calificării cadrelor, Plenara a III-a a C.C. al U.T.M., a adoptat o serie de măsuri. Astfel, comitetele regionale, raionale și orășenești ale U.T.M. sînt obligate să organizeze periodic pentru activiști conferințe pe teme privind politica economică a partidului, atrăgînd la pregătirea acestor conferințe cadre cu o înaltă calificare.

Organele U.T.M. trebuie să asigure complectarea studiilor activiștilor utemiști în învățămîntul de stat creînd condițiile și timpul necesar pentru un studiu sistematic, profund.

Acordîndu-se atenție deosebită organizării învățămîntului politic și ridicării nivelului cultural-profesional al cadrelor, nu trebuie uitată călirea ideologică și politică a cadrelor în procesul muncii practice. Calitățile moral-politice ale activistului se formează nu numai în școli și cursuri, ci în primul rînd în procesul muncii, în lupta de zi cu zi pentru realizarea politicii partidului și guvernului.

Partidul nostru a subliniat în repetate rînduri necesitatea educării cadrelor în spiritul unei înalte principialități și al intransigenței revoluționare. A educa cadrele înseamnă totodată a observa la timp trăsăturile negative care apar în munca lor, a preîntîmpina posibilitatea extinderii acestora, a dezvolta prin toate mijloacele calitățile și laturile pozitive ale activiștilor. Slăbirea disciplinei în muncă, înlocuirea criticii și autocriticii cu atitudinea de menajare și cocoloșire a lipsurilor duc la birocratizarea cadrelor, la scăderea simțului lor de răspundere. O astfel de atitudine a făcut ca în cadrul biroului comitetului regional U.T.M. Timișoara unii secretari ai comitetului regional (tovarășii Alexandru Băleanu și Alexandru Szabo) să se birocratizeze, să înăbușe critica de jos și să-i persecute pe cei care-i criticau.

Plenara Comitetului Central al U.T.M. a obligat comitetele regionale, raionale și orășenești ale U.T.M. să dea mai multă atenție creșterii cadrelor în spiritul unei munci vii cu tineretul, al strîngerii permanente a le-

(Continuare în pag. 3-a)

Decorarea acad. Gh. Macovei

Cu prilejul împlinirii a 75 de ani, pentru îndelungată activitate didactică și merite deosebit de valoroase pe tărîmul creației științifice în țara noastră, Prezidiul Marii Adunări Naționale a emis un decret prin care conferă Ordinul Muncii Clasa I-a academicianului Gh. Macovei, președinte al Comitetului Geologic.

Sărbătorirea acad. Gh. Macovei la Academia R. P. R.

Vineri după amiază a avut loc o ședință festivă a Academiei R.P.R. consacrată sărbătoririi academicianului Gheorghe Macovei, cu ocazia împlinirii a 75 de ani de viață și 50 de ani de rodnică activitate științifică.

Ședința a fost deschisă de acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R.

A luat apoi cuvîntul acad. I. S. Gheorghiu, membru în Prezidiul Academiei R.P.R., care a arătat că sărbătorirea academicianului Gheorghe Macovei este un prilej pentru Academia R.P.R. de a înfățișa activitatea îndelungată a valorosului om de știință romîn, activitate care a dus la îmbogățirea patrimoniului științific al țării noastre și are un răsunet și în afară de hotarele ei.

Acad. Al. Codarcea, din partea Comitetului geologic a vorbit despre personalitatea academicianului profesor Macovei și contribuția sa deosebit de valoroasă pe tărîmul științelor geologice.

A luat apoi cuvîntul acad. Gh. Murgeanu, care a vorbit din partea secției de științe geologice și geografice a Academiei RPR. Vorbitorul a arătat că academicianul Gheorghe Macovei este inițiatorul unor lucrări de largă sinteză geologică.

Au mai luat cuvîntul prof. univ. N. Petrulian, membru corespondent al Academiei R.P.R., care a vorbit din partea foștilor elevi ai academicianului profesor Gheorghe Macovei și prof. univ. Mircea Savul, membru corespondent al Academiei R.P.R., din partea Universității „Al. I. Cuza" din Iași, al cărei student a fost sărbătoritul.

Acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., luînd cuvîntul a arătat că întreaga activitate didactică și științifică a academicianului profesor Gheorghe Macovei este o pildă vie, luminoasă, de slujire entuziastă și dezinteresată a științei puse în slujba progresului, a țării și poporului său.

Tuturor le-a răspuns academicianul Gheorghe Macovei care a spus printre altele: „Mulțumesc din suflet în primul rînd conducătorilor partidului și guvernului nostru și-i asigur de profunda și nezdruncinata mea recunoștință. Țin să le mulțumesc și în această împrejurare pentru distincția ce mi-a fost acordată prin conferirea gradului cel mai înalt al Ordinului Muncii. Aceasta va fi pentru mine o continuă încurajare, un continuu îndemn".

Seara, Prezidiul Academiei R.P.R. a oferit la Casa oamenilor de știință o masă colegială în cinstea academicianului profesor Gheorghe Macovei.

(Agerpres).

La fel ca în schimbul de zi

ORAȘUL STALIN (de la corespondentul nostru). — Acum o lună de zile, la o consfătuire de producție care a avut loc în secția filatură a fabricii „Partizanul Roșu" din Orașul Stalin, s-a discutat o nouă problemă care frămînta pe fiecare filatoare în parte și anume faptul că în schimbul de noapte nu se obținea randamentul necesar. Cu această ocazie au fost scoase în evidență o serie de piedici ce frînau munca tinerilor. Vasilica Sverlic, Luiza Varga și Paraschiva Boca lipseau nemotivat, împiedicînd îndeplinirea planului. In același timp nu se dădea atenția cuvenită reparării la timp a mașinilor care se defectau.

In fața lipsurilor sezisate, conducerea sectorului, din care fac parte tinerii maiștri Carol Balint, Gh. Soiță, Francisc Șandor și Simion Kloos, a trecut la o mai bună organizare a muncii. Pînă atunci fiecare maistru se ocupa numai de mașinile ce-i erau încredințate. Acum însă ei au început să se ajute reciproc la repararea mașinilor. In timpul reparației tinerele filatoare primesc imediat de lucru pe alte mașini. Aprovizionarea secției cu materiale a fost și ea mult îmbunătățită. La secția de dărăcit maistrul comunist Antal Ilyeș a trecut la dirijarea lucrului în așa fel ca mașinile de prelucrarea semitortului să dea în mod uniform materialul necesar filaturii.

Cu aceste condiții create, filatoarele au pornit întrecerea pentru îndeplinirea angajamentului luat în cinstea Congresului partidului, fiecare muncitor avînd ca obiectiv: „Schimbul de noapte la nivelul celui de zi".

Comunista Ana Turcaș, una dintre filatoarele fruntașe din sector, a dat primul exemplu. Utemistele Ana Abraham, Maria Burlacu și Maria Tinca, în primul schimb de noapte au reușit să atingă realizările schimbului de zi.

La o săptămînă după aplicarea inițiativei a fost obținută o cantitate de fire cu 9,8 la sută mai mare ca în săptămîna precedentă.

Crescuți și educați de partid

Îndrăzneală și stăruință

— Măi băieți — intră în vorbă Gheorghe A. Petre — în viața mea n-am auzit de așa ceva. Să ari la 50 cm., fără a răsturna brazda, iar apoi cinci ani la rînd să culegi rod de pe un asemenea loc, cred că nu se poate.

— Multe n-ai auzit dumneata. Noi însă...

N-apucă să-și termine vorba și tînărul Tincu Anton, șeful brigăzii și secretarul organizației de bază U.T.M. din gospodărie i-o și tăie.

— Ia nu vă mai grozăviți și voi atît. În adunarea generală U.T.M., cînd tovarășul Gheorghe Bileca a ridicat din partea conducerii și a organizației de partid această problemă, ce v-ați mai tînguit și voi. Tovarășii mai în vîrstă au dreptate, în țara noastră nu s-a aplicat niciodată această metodă, iar în Uniunea Sovietică ea se aplică doar în cîteva locuri, abia acum este încercată. Asta nu înseamnă că nu trebuie s-o încercăm și noi. Așa s-au speriat unii dintre noi și în primăvară cînd am semănat porumbul în cuiburi așezate în pătrat. Acum însă toți se bucură de sporul de 700 kg. la hectar obținut cu ajutorul acestei metode. Așa vom încerca și anul acesta. Vom lucra cele 26 hectare pe care ni le-a încredințat conducerea gospodăriei după toate regulile metodei Malțev.

Ceva mai potoliți, oamenii mai discutară o vreme între ei, apoi, întrucît se înoptase deabinelea, se îndreptară spre casele lor. Vîrstnicii mai purtau încă în suflet îndoială față de această îndrăzneață metodă. Tincu Anton rămînînd singur se cufundă în gînduri. Incredere avea destulă în sfatul inginerului și în cărțile citite, dar oamenii... și îndoiala puse pentru o clipă stăpînire și pe el. „Voi reuși oare? Nu mă voi face de rîs?" Și parcă vedea numele lui și al brigăzii pe tabla neagră a codașilor și nu știu cum, de la tabla neagră gîndurile îi zburară la frămîntările din primăvară. Ca și acum, unii colectiviști se ridicaseră împotriva aplicării metodei însămînțării porumbului în pătrat. Utemiștii Culețu St. Petre, Dima Dionisie, Bileca Tănase și Cola Maria, îndrumați de comuniștii Gheorghe Bileca și Nicolae Burcea au dus atunci o muncă serioasă pentru lămurirea oamenilor. Prin fața ochilor vedea acum defilînd tractoarele cu uriașele lor cultivatoare care prășeau mecanic, în lung și-n lat, tarlalele de porumb. Tractoarele, tractoriștii, cuvintele acestea i se înfipseră deodată în minte. Tractoriștii, iată cei care trebuiau să-l ajute în aplicarea metodei lui Malțev. Și, fără să mai stea pe gînduri, îmbrăcă în grabă haina vătuită și o porni prin noapte de-a dreptul în cîmp, la brigada de tractoare.

— Fraților am de discutat o problemă importantă cu voi.

Tractoriștii, surprinși de o asemenea vizită neașteptată se strînseră roată în jurul lui Tincu.

— Băieți, uitați despre ce este vorba. Brigada noastră a hotărît să aplice metoda lui Malțev.

— Ce mai e și asta? De cînd sînt n-am auzit de așa ceva.

— Ba eu — intră în vorbă utemistul Barbu Nicolae — eu am auzit. Mi se pare că este vorba despre o rotare a culturilor.

— Nu-i tocmai așa. Rotarea culturilor nu-i lucrul cel mai important. Deosebit de important la această metodă și ceea ce sperie de fapt pe oamenii noștri e faptul că se ară pămîntul numai odată la patru-cinci ani, fără a se răsturna brazda și la o adîncime de 50 cm.

— Bine dar asta înseamnă să omorîm tractoarele.

— Are dreptate, nu ne putem lua o asemenea sarcină.

— „Nu ne putem lua o asemenea sarcină". Credeți că ăsta-i un răspuns de tractoriști adevărați? Eu vă înțeleg, sarcina voastră nu-i de loc ușoară. Credeți însă că dacă o să discutăm problema aceasta, și cu inginerul vostru de exploatare o vom putea rezolva în așa fel încît să nu stricăm nici tractoarele, dar să facem și asemenea arătură.

Tractoriștii mai discutară apoi pînă tîrziu asupra posibilităților lor de a face o asemenea arătură și despre marile foloase ale aplicării acestei metode. A doua zi problema a fost discutată și pusă la punct și cu inginerul de exploatare al S.M.T.-ului Valul lui Traian. Peste cîteva zile colectiviștii s-au minunat de năstrușnicul plug fără cormane remorcat de tractoarele utemiștilor Barbu Nicolae și Nicu Stan — ce răscolea pămîntul la 50 cm. adîncime.

★

Zilele s-au scurs ducînd cu ele și frămîntarea și neliniștea ce mai stăpînea încă inimile colectiviștilor față de îndrăzneala brigadierului utemist Tincu Anton de a aplica metoda lui Malțev. Sosi și primăvara. Pe tarlaua experimentală porniră cultivatoarele, iar în urma lor mașinile de semănat însămînțară în pătrat porumb din soiul „Dobrogean".

Ca și în întreaga țară poposi apoi pe meleagurile dobrogene vara, cu zilele ei de arșiță. Colectiviștii din Palazul Mare ieșiră la prășit. Brigada lui Tincu Anton se afla în fruntea întrecerii. Lotului experimental de porumb i se dădură trei prașile mecanice și tot atîtea cu mîna. Tincu hotărî să-i mai minuneze pe colectiviști cu încă o noutate a agrotehnicii înaintate. Porumbul de pe cele 26 hectare ale tarlalei experimentale fu în întregime polenizat artificial.

Rodul îndrăznelii și hărniciei brigăzii lui Tincu se arăta încă înainte ca bascula să spună ultimul cuvînt. Călare de ai fi mers și tot nu te zăreai în pădurea de porumb a lotului experimental. Pe fiecare tulpină se dezvoltau cîte trei și patru știuleți. Și iată că toamna veni din nou pe pămîntul dobrogean. Din zori și pînă noaptea tîrziu, scîrțîind sub povară, carele transportau rodul lotului experimental lucrat după metoda lui Malțev. In condica magazinerului, cifrele creșteau cu repeziciune. Sosi și ziua triumfului deplin. Lotul experimental fu cules în întregime.

Cînd ultima căruță de porumb cobori de pe basculă, era noapte de-a binelea. Ultimele sute de kilograme fură trecute în lunga coloană a cifrelor. In jurul magazinerului se îngrămădi o mulțime de oameni. Alături de utemiștii din brigada lui Tincu Anton — Culețu St. Petre, Cola Maria, Culețu Mihai, Dima Dionisie — se îngrămădeau să afle rezultatele și bătrînii Vasile Dumitru și Gheorghe A. Petre, care uitaseră de necazul ce-l pricinuiseră în anul trecut tinerilor ce luau aceste îndrăznețe hotărîri.

Tincu mai verifică încă odată împreună cu magazinerul rezultatul, apoi cu fața radiind de bucurie și cu emoție anunță:

— Tovarăși am scos 5.000 kg. la hectar...

Cuprinși de o bucurie fără seamăn, tinerii și bătrînii îl îmbrățișară de-avalma și îl zvîrliră în sus, prinzîndu-l apoi pe brațe pe priceputul și îndrăznețul lor brigadier.

— Trăiască Malțev!

— Trăiască Tincu!

Malțev și Tincu. Doi oameni aflați la mari depărtări, ce nu s-au văzut și nu s-au cunoscut niciodată, dar care sînt totuși atît de aproape. Pentru că ceea ce-i apropie pe oameni cel mai mult sînt dragostea și pasiunea lor în lupta perseverentă pentru a învinge greutățile ce mai stau în calea bunei stări a oamenilor, pentru a face să învingă noul. Și acesta nu este lucru greu, atunci cînd știi să lupți pentru fericirea oamenilor.

I. ȘERBU

Studenții în ajutorul producției

Corbu Grigore și Dăiescu Gh sînt amîndoi studenți în anul V al Facultății de tehnologia țițeiului de la Institutul de petrol și gaze din București. Studenți fruntași la învățătură, cei doi s-au înscris în cursul anului trecut într-unul din numeroasele cercuri științifice studențești. Pasiunea de cercetători, și-a găsit rezolvarea în cadrul acestor cercuri. Temele propuse de catedră, legate nemijlocit de procesul de producție au stimulat imaginația cercetătorilor științifici, le-au deschis noi și largi orizonturi, educînd în ei asemenea calități ca: răbdarea, perseverența, interesul pentru tot ce apare nou în literatura de specialitate, pasiunea muncii creatoare.

In cursul anului trecut, cei doi studenți împreună cu alți doi colegi au lucrat la o temă deosebit de însemnată pentru industria noastră petroliferă: un nou procedeu de obținere a alcoolilor inferiori din soluții apoase.

Rezolvarea acestei teme, găsirea unui nou procedeu tehnologic implica o serioasă muncă de documentare, îndrăzneală în gîndire. Pînă acum, unica instalație de solventare a uleiurilor existentă în țară lucrează după un procedeu costisitor prin folosirea unei materii prime care se importă. Se punea deci problema găsirii unei materii prime ieftine existentă în mari cantități la noi în țară, în așa fel încît — odată cu simplificarea procesului tehnologic la noile instalații de solventare a uleiurilor, care se construiesc în țara noastră — prețul de cost al produselor să fie mult redus.

Soluția propusă de catedră a fost aceea a experimentării ca materie primă pentru obținerea alcoolului butilic a clorurii de calciu. Criteriul principal în alegerea acestui produs a fost acela că se găsește în cantități mari și este ieftin.

Colectivul de studenți de sub conducerea tovarășului Corbu a început de îndată cercetările. După o fază îndelungată de documentare teoretică — frînată uneori de lipsa unor studii de specialitate — cercetătorii au trecut la faza de laborator. In atelierele institutului a fost confecționată aparatura necesară sub îndrumarea atentă a profesorului și inginerului Taran. Timp de cîteva luni cei patru studenți au făcut zeci de experiențe folosind diferite concentrații de clorură de calciu. In ultima fază a cercetărilor, el au reușit să obțină la temperaturi convenabile un alcool aproape pur.

Pe baza rezultatelor experiențelor făcute, colectivul de studenți a alcătuit schema tehnologică a noii instalații pe care au prezentat-o în sesiunea cercurilor științifice studențești pe institut. Valoarea lucrării a fost apreciată prin decernarea premiului I celor patru studenți. Mai tîrziu, în cadrul sesiunii științifice orășenești, cercetătorii au primit Diploma de Onoare a C.C. al U.T.M.

Ii am în față pe doi dintre cei patru studenți și mă gîndesc că peste puțină vreme — doar cîteva luni — acești tineri vor avea în buzunar certificatul de ingineri petroliști. Și fără îndoială, în viitoarea lor muncă vor depune aceeași pasiune, îndrăzneală în concepții, interes pentru tot ce este nou în știință și tehnică, calități născute și dezvoltate în cercul științific studențesc.

„Chestiunea literară trebuie să devină o parte integrantă a cauzei generale-proletare..."

(din articolul „Organizația de partid și literatura de partid")

V. I. Lenin

Pentru o artă militantă

Paul Constantin

Unul dintre cele mai caracteristice și totodată unul dintre cele mai emoționante aspecte ale lumii noi, este acela al ridicării proletariatului către lumină și libertate. Cristalizarea conștiinței revoluționare muncitorești în ideologia marxist-leninistă este condiția fără de care nu ar fi de înțeles uriașele transformări produse succesiv, de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și pînă azi, pe o foarte mare parte a globului. Clasa muncitoare s-a eliberat, făurindu-și o viață nouă, pe un imens teritoriu geografic ce se întinde de la Marea Galbenă la Berlin.

Iată, de pildă, colectivul unei secții dintr-o uzină metalurgică din țara noastră, adunat pentru a ține sfat în probleme de care atîrnă rezultatele muncii lui. Se înserează. Oboseala de peste zi, ce nu s-a șters încă de pe fețele oamenilor, dispare treptat, odată cu interesul crescînd pentru discuție.

Ei știu că treaba nu merge. Le stau încă piedici în cale. Cuvîntul îl are un muncitor; critica lui se îndreaptă spre unul din cei care au greșit. Tovarășii din jur nu pierd nici un cuvînt. Sub lumina lămpii care se luptă încă cu razele piezișe ale asfințitului, chipurile încordate reflectă sentimente puternice: se simt cu toții răspunzători de greșelile unuia dintre ei.

Aceasta este tema tabloului intitulat „Critica", datorit pictorului clujean Abody Nagy Bela. Observînd un aspect deosebit de tipic pentru viața noastră, reflectînd aspectul particular al acestui fenomen general — discuția liberă, critica curajoasă, tovărășească, sentimentul general de răspundere cetățenească — artistul a vibrat intens, sincer, în fața unui crîmpei de lume nouă, reușind să-l aducă la valoarea de sinteză, să ne emoționeze, făcîndu-ne să-l simțim aproape, real.

Opera de artă își are rostul ei mobilizator. Talentul pictorului, trăirea lui, povestesc într-un grai superior, emoționant, adevăruri pe lîngă care de multe ori trecem nepăsători. Momente asemănătoare am trăit cu toții. Cu totul altfel vom privi însă, vom participa la o discuție însemnată după ce impresia puternică a unei astfel de opere ne-a rămas în suflet.

O altă pildă caracteristică de reflectare a noilor oameni este compoziția sculptorului Andrei Szobotka — „Se naște o idee". Lucrarea este mai înainte de toate sintetică. Ceea ce sezisăm în fața ei este puterea de generalizare a artistului. El izbutește, printr-o imagine monumentală să ne facă să simțim că tipul muncitorului conștient, frămîntat de gînduri, care prin interesul lui pasionat de mai bine, prin cultura lui, contribuie la progresul societății, nu este un caz izolat azi ci, dimpotrivă, un fenomen ce se generalizează, un aspect tipic. Muncitorul este ridicat în compoziția sculptorului la valoare de simbol: el nu mai reprezintă doar un individ, ci o întreagă clasă, o lume.

★

Pentru a ajunge la astfel de realizări însă, artistului i se pun, în complexul proces de creație, o seamă de probleme în afara talentului propriu zis: printre acestea, esențială este *atitudinea lui față de lume*.

Creatorul nu poate emoționa oamenii cîtă vreme nu este el mai întîi emoționat. Indiferența nu generează opera de artă. E limpede că artiștii mai sus pomeniți nu ar fi putut ajunge la o astfel de reflectare a vieții, pregnantă prin adevărul ei, fără să iubească oamenii, fără să simtă puternic alături de clasa muncitoare, într-un cuvînt — *fără spirit de partid*.

Trebuie repetat că orice fel de reflectare în conștiința oamenilor a fenomenelor lumii presupune o apreciere, o poziție a individului față de fenomen. Cu atît mai mult în procesul de creație artistică — forma superioară a reflectării realității — poziția artistului este hotărîtoare. Dacă el este atras de anumite aspecte ale vieții și nu de altele, dacă anume fenomene îl impresionează în așa măsură încît ele îi devin sursă de inspirație a creației, fără îndoială că aceasta este o consecință directă a poziției lui active față de ele. Tocmai de aceea rolul artistului nu se rezumă la o atitudine pasivă, de copiere a realității, ci dimpotrivă, creația este prin excelență activă, tendențioasă, pasionată. Oglindind fenomene de viață, artistul caută la rîndul său să influențeze lumea. Exprimîndu-și părerea lui despre societate, el devine un factor activ în lupta social-politică. In ultimă analiză, caracterul operei de artă depinde de apartenența ideologică a artistului.

Este adevărat că în condițiile societății cu clase antagoniste apartenența la ideologia clasei exploatatoare, interesată în camuflarea realității, poate, în mare măsură, să împiedice, să limiteze creația artistului. Diametral opusă este însă situația creatorului în lumea celor care au desființat exploatarea: ei nu se tem de adevăr.

Apartenența la ideologia clasei muncitoare victorioase, spiritul de partid reprezintă calitatea esențială a artei societății care construiește socialismul. In cunoașterea vieții, spiritul de partid al artei este hotărîtor. De fapt, concepția partinică este aceea care dă artistului posibilitatea să descopere în adîncime și cu justețe legile care diriguiesc lumea înconjurătoare, marea ei complexitate; spiritul de partid este acela care îi dă posibilitate artistului să *deslușească din noianul de fapte pe acelea tipice,* să înțeleagă și să iubească elementele noi care sînt esențiale pentru progres.

In sfîrșit, artistul societății care construiește socialismul contemplă și cu totul altă lume. Izvoarele lui de inspirație sînt infinit mai largi. El trăiește alături de eroii săi fenomene sociale așa cum istoria nu a mai cunoscut. El poate de aceea să exprime cu mult mai mult decît un artist al societății burgheze.

★

Rolul social al creatorului de artă nu ne este, din păcate, întotdeauna îndeajuns de prezent în conștiință. El rămîne de multe ori ascuns undeva în minte, înecat de problemele arzătoare ale meșteșugului, sub „pete de culoare", „supersensibilitate", „vibrația materiei", și așa mai departe. Fără îndoială că ceea ce are un creator de comunicat oamenilor nu poate fi exprimat decît la un înalt nivel artistic. Altfel, opera lui nu va emoționa, nu va comunica privitorului gîndul, sentimentul artistului. Dar putem noi oare sacrifica ideea, chiar celor mai perfecte combinații cromatice, sau celor mai extraordinare jocuri de volume?

Hotărît că nu! Arta nu a fost niciodată și ea este cu atît mai puțin azi un joc gratuit. Adevăratul artist a fost întotdeauna un luptător pentru progresul civilizației și cu atît mai mult azi *el trebuie să fie un artist militant pentru cauza generală a eliberării oamenilor și a păcii.*

In momentul în care popoarele din lumea întreagă luptă împotriva unui nou război, împotriva mizeriei, pentru cîștigarea unei păci durabile, *artistului nu îi este permis să stea de o parte fără ca prin aceasta să nu riște însăși valoarea lui de creator.*

„Libertatea" și libertatea creației

Demostene Botez
Laureat al Premiului de Stat

A trecut o jumătate de veac de cînd Lenin a publicat articolul „Organizația de partid și literatura de partid".

In acel timp „revoluția nu era încă terminată". Țarismul nu mai era în stare să înfrîngă revoluția, dar nici revoluția nu era încă în stare să înfrîngă țarismul. In această situație articolul lui Lenin a însemnat o chemare pentru a elibera literatura de limbajul esopic, de slugărnicia literară, limbajul de sclavi, iobăgia ideologică și a o promova ca literatură legală, directă, de partid.

De atunci, în acești ultimi cincizeci de ani, au survenit schimbări radicale. Revoluția a învins țarismul. Fosta Rusie țaristă e astăzi un puternic stat socialist care pășește spre comunism și acest stat socialist joacă rol de conducător în lume. Literatura lui este literatură de partid, și nu numai că este legală, dar este unul din stîlpii guvernului și statului.

De-a lungul acestor ani, învățăturile leniniste au călăuzit pe drumul drept literatura, printre cursele ascunse pe care le întindea ideologia burgheză.

Cu vioiciunea lui de stil, atît de caracteristică, Lenin prinde obiecțiunea majoră a intelectualului de tip burghez:

„Cum! va striga probabil un intelectual oarecare, un înflăcărat adept al libertății. Cum! Vreți să supuneți colectivității un lucru atît de personal, atît de gingaș, cum este creația literară!"

Și îi răspunde, printre altele:

„Ești oare liber față de editorul dumitale burghez, domnule scriitor? Față de publicul dumitale burghez care pretinde de la dumneata pornografii în rame, prostituție sub formă de „complectare" la „sacra" artă scenică?... A trăi în societate și a fi liber de societate e un lucru imposibil. Libertatea scriitorului, a pictorului, a actorului burghez, este doar o dependență camuflată, sau care se camuflează fățarnic, față de sacul cu bani, față de corupție, de întreținere".

Și la noi, între cele două războaie, scriitorul era la discreția editurilor. Unele dintre acestea, cum era „Cartea Romînească", erau chiar direct o fabrică de literatură a partidului liberal, care, în felul acesta își propaga după bunul plac ideologia sa.

Libertatea scriitorilor de a publica operele lor la această editură? Da. Libertatea de a scrie orice carte care să nu atace burghezia, orînduirea capitalistă; orice carte pornografică, orice halucinație a imaginației menită să sustragă masa cititorilor, cîți erau, de la orice preocupare socială și morală. Scăpa cînd și cînd prin sita cerberilor editurii, cîte o carte de critică socială, de realism critic, ale cărei tendințe nu erau sezisate de vigilența de castă a celor mai vajnici păzitori ai interesului capitalului autohton.

Dar literatura sovietică era din oficiu înlăturată; nici o traducere nu era cu putință aici. Iar publicarea unor cărți originale exprimînd poziția maselor muncitoare era cu neputință de închipuit în acel timp.

Cel puțin aici lucrurile erau pe față, sub firma capitalistă. Dar celelalte edituri nu erau nici ele mai independente. „Banca „Marmorosch Blank" reprezentantă a altui capital, avea și ea editura ei, numită pompos „Cultura Națională". Iar ceilalți editori operau sub diverse firme, camuflau aceleași interese de clasă, întotdeauna înfeudate și dependente de cutare sau cutare bancă, ce le finanța. De cele mai multe ori analfabeți sau agramați acești editori cu firmă individuală operau fără scrupul, conduși numai de dorința de a cîștiga cît mai mult, și se întreceau în a publica cele mai imorale și mai pornografice cărți, numai pentru a ademeni pe cititori.

In afară de oficinele burgheziei, în care capitalul intra numai pentru a nu lăsa un cîmp neexploatat, scriitorul nu avea posibilitatea de a tipări ceea ce conștiința sa îi dicta.

Avea doar libertatea de a se supune fără să crîcnească ideologiei pe care aceste oficine le serveau.

Libertate?!

Avea un scriitor în 1933 libertatea de a descrie cronica măcelului de la Grivița, crunta exploatare care a dus la grevă, masacrul, tragedia procesului?

Cine-i publica?

Avea un scriitor libertatea de a scrie tot adevărul stărilor de lucruri care au dus la răscoala din 1907 și măcelul celor 11.000 de țărani?

Cine-i publica?

Editurile liberale, adică tocmai editurile partidului care a înăbușit în sînge răscoala?!...

Toate acestea, tineretul nu le-a trăit, nu le cunoaște îndeajuns. Ele trebuie mereu amintite, pentru a înțelege că ceea ce a spus în 1905 Lenin, nu era decît o sinteză dedusă din netăgăduita stare de fapt.

Libertății de a scrie pentru burghezie și de a-i susține interesele, revoluția i-a substituit libertatea de a scrie pentru popor pentru covîrșitoarea majoritate și a-i susține interesele. Și asta e drept.

V. I. LENIN ascultînd pe marele scriitor sovietic **MAXIM GORKI** care-i citește din poemele sale

Pentru o mai bună îndeplinire a comenzii sociale, trebuie să faci parte din avangarda clasei tale, trebuie să lupți împreună cu clasa ta, pe toate fronturile. Trebuie să faci țăndări basmul despre arta apolitică. Acest basm vechi apare astăzi într-o haină nouă, camuflat cu pălăvrăgeli despre „pînze epice vaste" (la început epice, apoi obiective și, în cele din urmă, fără de partid), despre stilul înalt (mai întîi înalt, apoi înălțat, și, în cele din urmă, ceresc) etc., etc.

Vladimir Maiakovski

Intr-o Republică Populară ce-și deschide drum nou după pilda fericită a Uniunii Sovietice, literatura nu poate fi izolată de interesul permanent al obștei muncitoare. Treburile literare devin parte integrantă și organizată a muncii de partid. Țara noastră n-are ce face cu literații „care nu fac politică" și cu cei care pretind că dormitează în turn de fildeș. Țara nouă are nevoie de scriitori militanți în vederea progresului ei necontenit.

Mihail Sadoveanu

Nicolae Labiș

Luptător în atac

Mă-nchin adesea la izvoare,
Cînd sorb din unde însetat,
Inchin poeme și pahare
Și tot ce poate fi-nchinat.
Dar boierimii niciodată
Eu inima nu mi-o închin
Nici strofa, cupă cizelată,
Cu asprul poeziei vin.

In limpezi spații siderale
Poate mi-ar fi comod să stau,
Nepăsător că-n glii natale
Atîtea lupte mari se dau.
Insă văpaia vie-i inimi
In van astfel ți-o irosești.
Zadarnic nu te-nchini la nimeni
Cînd n-ai mîndria să lovești.

Ne este libertatea scumpă
Dar poți s-o pierzi ori poți s-o vinzi
Și ea nu poate să irumpă
Intre-a saloanelor oglinzi.
Ea înflorește-n frematarea
Laborioasă de pe străzi
Nu-i va păli iluminarea
De știi s-o ai și s-o păstrezi.

Mai liber nimeni nu-i pe lume
Ca luptătorul în atac;
El, care încearcă să îndrume
Destinele acestui veac;
Chiar de-a fost prins și-ncins cu fiare
El libertatea nu și-a dat,
Și e mai liber, chiar de moare,
Decît acel ce n-a luptat.

Pe nava veacului, rapidă,
Nu poți fi simplul pasager
Ce vrea-n cabină să se-nchidă
Plîngîndu-se de „mal de mer".
E-n van cultura și gîndirea
De n-ai știut să le-mpreuni
Cu-avîntul și însuflețirea
Deslănțuitelor furtuni.

Dascăl sever, prieten bun și credincios

Nicolae Stoian

Incă de la proclamarea principiului literaturii de partid, așa cum prevăzuse Vladimir Ilici Lenin, tot felul de intelectuali vînduți sacului de bani au început să țipe isteric, să facă mare zarvă. Și îndîrjirea lor a crescut și mai mult odată cu punerea în viață a acestor principii în Uniunea Sovietică. Ei au acuzat și acuză scriitorii sovietici, pentru vina că au admis să scrie „după statutul partidului". Trebuie spus însă că încercările lor de a ponegri literatura sovietică au suferit eșecuri după eșecuri. Deseori chiar cei mai înveterați reacționari au fost nevoiți să recunoască măreția unor opere cum sînt cele create de scriitori ca Maxim Gorki, Alexei Tolstoi, Mihail Șolohov, Vladimir Maiakovski, Ilya Ehrenburg sau Nikolai Ostrovski.

De altfel, ei au primit și răspunsurile cuvenite din partea unora dintre cei mai de seamă scriitori sovietici. Nu de mult doar, Mihail Șolohov a spus de la tribuna celui de al doilea Congres al scriitorilor sovietici: „Noi nu scriem după statutul partidului, ci după îndemnul inimii noastre, iar în inima noastră este partidul".

Numai partidul comunist, partidul clasei muncitoare este moștenitorul și continuatorul marilor tradiții ale culturii. Numai partidul comunist, partidul care luptă pentru înfăptuirea celor mai înalte idealuri umane poate să influențeze și să stimuleze pe scriitori în crearea unor opere nemuritoare prin umanismul și frumusețea lor. De aceea, scriitorii sovietici s-au atașat Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, partidul care înfăptuia revoluția culturală, credincios învățăturii leniniste, potrivit căreia „socialismul începe acolo unde milioane de oameni își însușesc cultura".

Lenin arăta în genialul său articol că acești scriitori trebuie să se pătrundă de spiritul de partid, „deschis, cinstit, drept și consecvent". Un asemenea spirit era cu adevărat nou căci numai scriitorul care-și pune pana în slujba revoluției poate, fără rușinea și teama de a fi respins de popor, să-și declare deschis apartenența sa politică. Cît de frumos a spus Maiakovski aceasta la izbucnirea revoluției din Octombrie: „Să particip sau nu? O asemenea întrebare pentru mine nu a existat. Era Revoluția mea".

Situarea conștientă a scriitorilor sovietici pe pozițiile partidului apare cu atît mai necesară, cu cît trăim într-o vreme cînd întreaga activitate a oamenilor capătă tot mai mult un caracter conștient, de necesitate înțeleasă. Partidul clasei muncitoare este singurul partid care studiază și se călăuzește după legile obiective ale societății, singurul partid care, înțelegînd mersul obiectiv al evenimentelor, acționează ca atare. De aceea lui îi aparține viitorul și el se bucură de sprijinul maselor. De aceea și chestiunea literară a devenit parte integrantă a muncii de partid, organizată, planificată și unitară.

Cum a realizat partidul comunist această sarcină? Inainte de toate, prin aceea că l-a legat pe scriitor de poporul revoluționar, l-a transformat dintr-un contemplator al vieții într-un făuritor al ei. Din primele zile ale revoluției, scriitorii sovietici au înțeles această sarcină și — fie pe front ca ostași, fie în redacțiile ziarelor revoluționare — au sprijinit puterea sovietică prin creațiile lor însuflețite de ideile comuniste. „Poet — spunea Maiakovski în acel timp — este acela care în lupta dintre clase își dăruie penița sa în arsenalul armatei proletariatului, acela care nu se ferește de nici o sarcină măruntă, de nici o temă a revoluției, a construcției economice obștești și face agitație pentru orice problemă obștească".

Partidul comunist i-a îndrumat pe scriitori să cunoască mai ales sectoarele cele mai importante ale luptei, i-a sfătuit să aibă o legătură strînsă cu muncitorii. I. V. Stalin spunea într-o scrisoare adresată lui Demian Bednii: „Dacă nu ai văzut pădurile de sonde petrolifere, atunci n-ai văzut nimic. Te sfătuiesc „să dai o raită prin Bacu" — **este absolut necesar**" (sublinierea noastră).

O importanță deosebită s-a acordat în Uniunea Sovietică acelui pasaj din articolul lui Lenin care pledează pentru intrarea neapărată în organizațiile de partid a literaților. Fără îndoială că această idee leninistă nu trebuie privită dogmatic, în sensul că numai scriitorii comuniști pot sluji partidul. Aceasta înseamnă ca toți scriitorii trebuie să tindă să devină comuniști și — străduindu-se să devină un scriitor înaintat, un cetățean de frunte al țării sale — fiecare literat va îndeplini astfel condițiile intrării în partid. De aceea, în autobiografiile multora dintre scriitorii sovietici apartenența la partidul comunist este afirmată cu o mîndrie rară.

Munca partidului comunist pentru înfăptuirea principiului leninist al partinității literaturii a constat și în aceea că în anii de după revoluție au fost descoperiți și ajutați să se ridice o seamă de scriitori din sînul maselor. Acești scriitori au adus în literatură un suflu nou și, datorită participării lor la revoluție, la construcția socialistă pașnică, au creat opere în care realitatea sovietică s-a oglindit viu și mobilizator. E de ajuns să amintim numai pe cîțiva dintre ei, scriitori cunoscuți acum în toată lumea, ca Șolohov, Ostrovski, Furmanov sau Tvardovski. Totodată partidul a întreprins o acțiune uriașă pentru atragerea și educarea unor scriitori de mare talent ca Alexei Tolstoi, Serghei Esenin sau Ilya Ehrenburg. In urma întîlnirii cu încercatul bolșevic S. M. Kirov și a șederii sale la Baku, oraș cu veche tradiție revoluționară, Esenin — poet „care privea totul din punct de vedere țărănesc", înapoiat — a scris, după cum singur mărturisește, cea mai bună operă a sa — poemul „Ana Sneghina".

Călăuzind cu înțelepciune destinele literaturii sovietice, partidul comunist a ținut seama întotdeauna de indicația leninistă potrivit căreia partea literară a muncii de partid nu poate fi tratată șablon, uniform. „Nu încape îndoială — scria Lenin — că problema literară se pretează cel mai puțin unei egalizări mecanice, unei nivelări, dominației majorității asupra minorității. Nu încape îndoială că în această chestiune este necesară asigurarea unui spațiu cît mai larg inițiativei personale, înclinațiilor individuale, mai mult spațiu pentru gîndire și imaginație, formă și conținut". Inflorirea literaturii sovietice multinaționale în anii care au urmat Revoluției din Octombrie, bilanțul strălucit pe care scriitorii sovietici l-au făcut anul trecut la cel de al doilea Congres Unional, sînt o minunată confirmare a acestei cerințe leniniste. A apărut și s-a dezvoltat în U.R.S.S. o mare varietate de genuri, curente și personalități literare, toate sub steagul unic al realismului socialist.

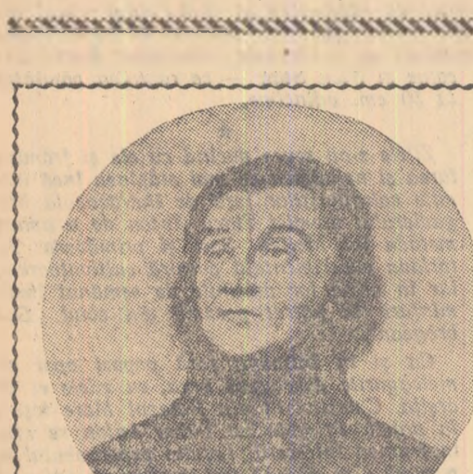
Trebuie subliniat că în munca de educare a scriitorilor, Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, conducătorii săi, au dovedit o grijă și o severitate rar întîlnită. Cine a citit corespondența lui Lenin cu scriitorii, își amintește de această grijă și severitate. Lenin nu i-a trecut cu vederea lui Gorki greșelile sale. Critica sa a fost necruțătoare, însă făcută cu dragoste. După ce îl certa aspru pe Gorki, Lenin scria într-una dintre scrisori: „Iți pun aceste întrebări ca să mă sfătuiesc cu dumneata". Și spre a ilustra cele enunțate mai sus, vreau să mai amintesc de un scurt pasaj din telegrama adresată de Lenin lui Serafimovici la moartea fiului acestuia: „...aș fi dorit să vă spun cît de mult le trebuie muncitorilor și nouă tuturora munca dumneavoastră și ce necesară vă e acum tăria ca să înfrîngeți durerea și să vă forțați să vă reîntoarceți la muncă".

Atitudinea aceasta a lui Lenin, a partidului „de dascăl sever", de „prieten bun și grijuliu", cum o numea Gorki, a fost preluată de către marii scriitori sovietici în munca lor de creștere a tinerelor talente. In primul rînd însuși Gorki, părintele întregii literaturi sovietice, urmînd exemplul leninist, a crescut o întreagă pleiadă de scriitori. Aș zice că această muncă e poate în felul ei unică în istoria literaturii universale. Opera de creștere a noilor cadre de scriitori realizată de Gorki nu este cu nimic mai prejos decît cealaltă operă — creația sa literară. Sub călăuzirea permanentă a partidului, dînd viață cerințelor și sarcinilor puse în fața de partid, scriitorii sovietici au făurit acea literatură liberă, care, urmînd indicațiile leniniste, a fertilizat gîndirea revoluționară a omenirii prin experiența și munca vie a proletariatului socialist, a creat o permanentă întrepătrundere între experiența trecutului (socialismul științific — care a desăvîrșit dezvoltarea socialismului de la formele sale primitive, utopice) și experiența prezentului (actuala luptă a tovarășilor muncitori). Aceasta este literatura proclamată de Lenin, marea literatură sovietică, tovarășul credincios al popoarelor sovietice în luptele purtate de-a lungul celor 38 de ani de existență a statului sovietic. Această literatură cuprinde astăzi opere cu adevărat clasice, demne de tradiția marii literaturi ruse.

Creșterea impetuoasă a literaturii sovietice, perspectivele uriașe ce-i stau în față, confirmă întocmai cuvintele lui Maiakovski care prevedea că **„In comunism vor fi cît mai multe cîntece și poezii"**.

Centenarul morții lui Adam Mickiewicz

Marele bard al poporului polonez

„Eu iubesc tot poporul — am cuprins în brațe
Generațiile lui trecute și viitoare.
. . . .
Vreau să-l ridic, să-l fac fericit,
Vreau să uimesc cu el întreaga lume"

Cîteva versuri din poemul lui Adam Mickiewicz „Marea improvizație". Improvizație? Poate. Dar nu ne putem îndoi că în această „improvizație", cel mai mare poet polonez, de la a cărui moarte comemorăm acum o sută de ani, a turnat toată flacăra iubirii sale de patrie și popor, toată generozitatea idealurilor sale progresiste a căror supremă chezășie a fost viața, lupta și chiar sfîrșitul lui. Viața și opera lui Adam Mickiewicz este o ilustrare vie a tezei după care un mare talent se poate dezvolta în deplinătatea facultăților sale numai punîndu-se în slujba unei cauze mărețe, în slujba poporului. Chiar dacă a bîjbîit uneori în drumul lui, chiar dacă s-a lăsat influențat de idei străine, mistico-religioase, esența căii marelui bard al Poloniei a fost întotdeauna apropierea neîncetată de adevăr, abnegația poetului luptător care n-a putut cunoaște odihnă atît timp cît poporul lui era asuprit și exploatat iar alte popoare se zbăteau în lanțurile tiraniei. Dacă n-ar fi trăit și luptat ca un erou, n-ar fi putut crea opere cu care se mîndresc nu numai oamenii muncii din R. P. Polonă, ci toți oamenii cinstiți din lume, ce-l sărbătoresc pe Adam Mickiewicz răspunzînd cu entuziasm chemării Consiliului Mondial al Păcii.

Poate că un biograf, povestind nașterea și copilăria poetului, s-ar simți înclinat să descrie în culori vii frumoasele ținuturi lituaniene pe unde și-a petrecut acesta primii ani din viață. Cred că o modestie elementară ar trebui să-l facă pe biograf să se abțină de a da curs tentației sale, știind că nu va putea ajunge în nici un caz la înălțimea artei cu care a pictat însuși Mickiewicz locurile sale dragi în toată creația lui și mai ales în capodopera care a încoronat-o, „Pan Tadeusz". Dar tînărul cu suflet de artist era în primul rînd un mare om și aceasta l-a făcut să vadă nu numai frumusețea peisajului rustic, să soarbă din măreața tradiție a istoriei patriei, ci să audă și gemetele iobagilor împilați de marii feudali polonezi, cărora batjocorirea Poloniei împărțite de către țarul Rusiei, de regele Prusiei sau de împăratul Austro-Ungariei, nu făcea decît să le aducă apă la moară, servind îmbogățirii lor.

Iată de ce Adam Mickiewicz, student la universitatea din Wilno, profesor la liceul din Kowno, în același timp membru al societăților progresiste de studenți „Filomați" și „Filareți" scria primele lucrări închinate prieteniei tinerești biruitoare, științei și muncii pentru binele patriei și al poporului.

Asemenea apelor umflate ale unui fluviu care, după ce au clocotit în albie, se revarsă furtunoase dărîmînd orice obstacole, creînd imense mări noi născute, talentul tînărului poet irumpe cu forță explozivă odată cu dezvoltarea lui, dînd un șir de opere nemuritoare, deschizătoare de drumuri în literatura polonă. In anul 1822 văd lumina tiparului „Baladele și Romanțele" care-l consacră pe Mickiewicz ca pe un scriitor romantic aparținînd acelui romantism care nu se tînguia după negurile evului mediu ci care găsea în istorie pilde pentru lupta contemporanilor, care moștenea din literatura și graiul poporului ceea ce aveau ele mai viu, mai optimist, mai hîtru, mai plin de speranță într-un viitor luminos. Cu fiecare nouă operă a sa, Mickiewicz vădește creșterea geniului său, maturizarea concepției sale filozofice, înflorirea artei sale, care a deschis drum romantismului în literatura polonă.

O influență hotărîtoare asupra evoluției artistice — cetățenești a lui Mickiewicz au avut cunoașterea realităților Rusiei, unde fusese deportat de guvernul țarist, legătura sa cu revoluționarii decembriști, cu marii scriitori clasici ruși și în primul rînd, prietenia cu A. S. Pușkin. „Noi îl ascultam cu răsuflarea tăiată" spune Pușkin despre discuțiile cu Mickiewicz asupra prieteniei dintre cele două popoare, despre viitorul fericit al omenirii. Dar cu atît mai mult a folosit poetul polonez de pe urma acestor amiciții, îmbogățindu-și talentul, întărindu-și convingerea că numai prin luptă pot fi nimicite orînduirile nedrepte ale societății, înțelegînd din greșelile decembriștilor că această luptă trebuie dusă nu izolat de masele populare, ci în strînsă legătură cu ele. Această prețioasă idee își regăsește ecoul în poemul „Konrad Wallenrod" scris în Rusia, ca și în alte lucrări în care Mickiewicz aduce și un cald omagiu prietenilor săi, nobilii și neînfricații revoluționari ruși.

Exilul și pribegia prin țări străine care au urmat, nu au frînt spiritul de luptă al poetului chiar dacă el a căzut uneori pradă gîndurilor negre, filozofiei mistice. De fiecare dată Mickiewicz își revenea, își continua drumul, fie că era profesor la Lausanne, redactorul ziarului revoluționar „Tribuna popoarelor" la Paris, organizator al Legiunii Poloneze care trebuia să ajute poporului italian să se elibereze de sub jugul habsburgic. Oameni dintre cei mai luminați și înaintați ai vremii sale, revoluționarul italian Giuseppe Mazzini, scriitoarea franceză George Sand, compozitorul polonez Chopin, democrații revoluționari ruși Belinski și Herzen l-au cunoscut, l-au prețuit, au lăsat aprecieri pline de respect și dragoste pentru el, ca pentru un mare reprezentant al eroicului și înzestratului popor polonez. Nu întîmplător forurile burghezo-moșierești care conduceau viața culturală din Romînia au făcut tot posibilul pentru a împiedica cunoașterea operei lui cu un adînc conținut patriotic și progresist în țara noastră, după cum și guvernele reacționare poloneze au falsificat personalitatea și interpretarea operei lui Mickiewicz, n-au tipărit nicio culegere de opere complecte ale acestuia.

In noua Polonie, marele bard primește prinosul de dragoste care i se cuvine și lucrările lui, al căror tiraj a depășit în nouă ani trei milioane de exemplare, pătrunzînd, nu pînă la toate „acoperișurile de stuf", cum își dorea poetul, ci pînă la fiecare casă civilizată a constructorilor Poloniei democrat-populare.

In curînd va apare la noi, cu prilejul centenarului Mickiewicz, piatra cea mai prețioasă din șirul de nestemate ale creației lui, „Pan Tadeusz", operă pe deplin realistă, oglindind viața societății poloneze, vibrînd de încrederea poetului în viața mai bună pe care poporul lui avea să și-o cucerească.

Au trecut o sută de ani de cînd Mickiewicz a murit la postul de luptă, bolnav de holeră la Constantinopole unde plecase să ajute la organizarea unei formații militare poloneze ce trebuia să lupte contra opresiunii țariste. Azi, gîndurile milioanelor de oameni cinstiți din lumea întreagă se îndreaptă către acela ale cărui rămășițe odihnesc alături de cele ale altor oameni mari ai patriei sale în mausoleul de la renumita catedrală Wawel din Cracovia.

Mickiewicz dorea: „Din temelii pămîntul în spații — să-l împingem / Pe drumuri noi!"

Și iată acum vremurile cînd acest vis al lui se împlinește zi de zi. Mickiewicz dorea să uimească cu poporul lui întreaga lume. Și azi poporul său, alături de celelalte popoare din lagărul păcii și socialismului, uimesc într-adevăr lumea prin realizările lor uriașe în toate domeniile, prin succesele în lupta pentru pace și socialism. Nici nu și-ar fi putut închipui cîntărețul virtuților poporului său, generosul poet revoluționar un omagiu mai îmbucurător și mai pios în același timp.

S. VLAD

Să îmbunătățim selecționarea, creșterea și repartizarea cadrelor U.T.M.!

(Continuare din pag. 1-a)

găturilor cu masele largi ale tineretului. Controlul sistematic și bine organizat al îndeplinirii sarcinilor ajută la justa apreciere a cadrelor, la creșterea lor permanentă în muncă, la întărirea simțului lor de răspundere. Plenara C.C. al U.T.M. a pus în fața organelor U.T.M. sarcina lichidării grabnice a tuturor manifestărilor de birocratism — înlăturarea abuzului de ședințe, a abuzului de planuri și instrucțiuni inutile, care frînează munca vie, creatoare în rîndurile maselor largi ale tineretului.

In prezent, Uniunea Tineretului Muncitor dispune de un mare număr de cadre. An de an se ridică noi activiști în munci de conducere din rîndurile utemiștilor. Justa selecționare a cadrelor U.T.M. capătă o importanță tot mai mare. Plenara C.C. al U.T.M. a constatat că în această privință se manifestă însă lipsuri serioase. Astfel, unele organe ale U.T.M. nu se orientează în suficientă măsură în munca de selecționare a cadrelor, după calitățile lor politice și profesionale. Aceasta a făcut ca în unele locuri să fie promovate în aparatul U.T.M. elemente necorespunzătoare care nu sînt legate de viața și munca tineretului. Unele organe ale U.T.M. manifestă încă lipsă de încredere față de munca fetelor, subapreciind capacitatea lor.

Lichidarea lipsurilor în alegerea și promovarea cadrelor, ridicarea cu curaj în munci de răspundere a utemiștilor sîrguincioși, cu inițiativă, care și-au dovedit prin fapte dragostea față de partid și U.T.M., care s-au achitat conștiincios de sarcinile organizației și au crescut în procesul muncii — iată în ce direcție trebuie să-și îndrepte atenția comitetele regionale, raionale și orășenești ale U.T.M.

Trebuie respectat în mod neabătut principiul de partid al selecționării cadrelor după criteriul politic și profesional. Organele U.T.M. trebuie să cunoască și să aprecieze cadrele nu după vorbe, ci după fapte; trebuie înțeles că organele U.T.M. au obligația să cunoască activitatea politică a cadrelor, dragostea lor față de munca de U.T.M., conduita lor morală atît în viața obștească cît și în cea personală.

Folosind experiența dobîndită în munca de preschimbare a documentelor U.T.M., comitetele regionale, raionale și orășenești trebuie să atragă în munca lor un număr tot mai mare de utemiști capabili, cu experiență, care să lucreze pe lîngă diferitele secții ca activiști nescoși din producție. Munca de selecționare și educare a cadrelor trebuie organizată în așa fel încît U.T.M. să dispună permanent de o puternică rezervă de cadre, ceea ce va înlesni promovarea la timp a cadrelor tinere. Totodată trebuie îmbunătățită munca cu activul U.T.M., care este principalul izvor din care organele U.T.M. pot și trebuie să-și recruteze cadrele. Creșterea și educarea activului U.T.M. este o obligație permanentă a comitetelor regionale, raionale și orășenești ale U.T.M.

Partidul ne învață că succesul oricărei munci depinde de oameni, de cadre. Luptînd pentru înfăptuirea sarcinilor încredințate de partid, organele și organizațiile U.T.M. trebuie să îmbunătățească în mod continuu selecționarea și educarea cadrelor, asigurînd promovarea cu curaj a cadrelor merituoase în toate sectoarele activității Uniunii Tineretului Muncitor.

Mîndria tineretului din raion

— Fără îndoială că cifra va putea fi depășită. Numai că vedeți, tovarăși, trebuie să ajungem să stăm de vorbă aproape cu fiecare tînăr în parte. Trebuie să străbatem fiecare comună, fiecare gospodărie agricolă colectivă și fiecare întovărășire. Să vorbim tinerilor din suflet, să le arătăm ce foloase le aduce o recoltă bogată de porumb și cît cîntărește acest lucru pentru întreaga noastră patrie...

Adalbert Man — pe atunci prim secretar al Comitetului raional U.T.M.-Carei — instruia activiștii. Inalt, slab, cu ochii de un albastru profund, cu părul creț și blond, prim secretarul părea un băiețandru visător. „Băiețandrul" însă era hotărît. Greu te-ai fi înțeles cu el dacă te prindea visînd doar, fără să înfăptuiești nimic. Acum ajunsese ca pe toți cei prezenți să-i facă să viseze departe. Dar ar fi putut fi altfel, oare?

Respectarea angajamentului luat de tovarășul Kovacs Sigismund, primul secretar al comitetului raional de partid, la consfătuirea pe țară a fruntașilor recoltelor bogate, dar mai cu seamă transformarea acestui angajament în fapte, era ceva mai mult decît legat de inima tineretului. Numai un avînt tineresc, legat de știință și de experiența celor vîrstnici, putea aduce cu siguranță fiecărui hectar cîte 3000 kg. porumb boabe. Dar pentru aceasta era nevoie de brațele tuturor tinerilor.

★

...Treceau zilele. Zile monotone, cum numai toamna și cumplita iarnă știu să le toarcă din caierul vremii.

Peste văi, peste dealuri, pe poteci tăiate în calea crivățului, înotau prin noroaie sau omăt, activiștii. La vestea că a sosit un tovarăș de la raionul U.T.M., tinerii se adunau pentru a afla noi vești, pentru a arăta ce au făcut în ultima vreme și — cel mai important lucru — pentru a cere sfaturi.

Activistul sosit pe acolo discuta despre una, despre alta și, pe nesimțite, ajungea la problema principală. Intreba care sînt în sat fruntașii la cultura porumbului, ce metode de muncă au folosit... Și, după toate acestea, sfătuia pe tineri să ia parte cu regularitate la cursurile agrotehnice de masă, ținute de tehnicienii și inginerii agronomi; le explica ce rost au toate acestea și încheia discuția cu prelucrarea angajamentului, angajament pentru îndeplinirea căruia tinerii să lupte prin toate mijloacele.

In primăvară s-a constatat că 94 la sută din tinerii satelor și comunelor de pe cuprinsul raionului Carei, absolviseră cursurile agrotehnice de masă.

Mai tîrziu, după ce au aflat de inițiativa tinerilor colectiviști din Agriș, activiștii au început din nou să străbată sat după sat. Toate organizațiile de bază U.T.M. sătești au ajuns, în acest fel, să respecte întocmai regulile agrotehnice cerute de întreținerea culturilor. O grijă deosebită a fost acordată porumbului care, pentru a da o producție mai mare, avea nevoie de trei-patru prașile, copilit și polenizare artificială suplimentară.

Despre felul cum munceau tinerii din gospodăria agricolă colectivă „Inainte" din Berveni, mersese vestea în tot raionul Carei. Gazeta volantă „Din sat în sat", cu articole semnate de activiști și fruntași în întreținerea culturilor, evidenția hărnicia tinerilor colectiviști Ignațiu Kiss, Maria Nagy, Margareta Vakarcs și a altora. Treceau zilele iar ei munceau tot mai bine. Dar după cum se știe, exemplul bun trece mai departe, ca un fir de apă ce străbate chiar și pieptul unei stînci de cremene...

★

E din nou toamnă. Pentru tinerii raionului Carei pare însă o primăvară a succeselor. Recoltele obținute sînt bogate. Ele întrec angajamentul luat de tovarășul Kovacs. Tinerii din 12 gospodării agricole colective și 41 de întovărășiri se pot lăuda că au pus umărul la realizările obținute în unitățile lor. Nici unii nu au realizări mărunte. Cei ce au obținut o recoltă de 3.000 kg. porumb boabe la hectar se vaită că au obținut prea puțin. Dar nu au oare dreptate? In gospodăria colectivă din Berveni s-au obținut 4.000 kg. porumb boabe la hectar.

Ce cuvinte de laudă se pot găsi însă pentru întovărășiții din Ciumești? De pe cele 98 de hectare ei au realizat o recoltă medie de porumb de 5.000 kg. boabe la hectar. Ion Bezeran, Petru Nagy și Ion Albaneși sînt doar trei dintre cei mai harnici tineri care au ajuns să-și privească portretele la tabla de onoare a întovărășirii.

Dacă străbați raionul Carei, în toate gospodăriile colective precum și în întovărășirile din Lucăceni, Urziceni, Sanislău, Cămin, Căpleni, Istrău, Portița, Moftinul Mic etc., găsești o recoltă care întrece cu mult cifra de 3.300 kg. porumb boabe.

Angajamentul de 3.000 kg. porumb boabe — ca medie la hectar pe raion — a fost îndeplinit și depășit. Totuși producția medie ar fi putut ajunge chiar la 3.500 kg. dacă și țăranii muncitori cu gospodării individuale ar fi aplicat aceleași metode înaintate de muncă folosite de colectiviști sau de întovărășiți.

★

In sala de ședințe a Comitetului raional U.T.M. Carei din nou se discută ceva pe marginea unei producții bogate de porumb. Acum Man Adalbert este prim secretar al Comitetului raional U.T.M.-Satu Mare. La Carei este Ștefan Jurjea. Din partea lui Man el a primit o chemare la întrecere. E vorba de campania agricolă de toamnă. Scrisoarea venită aici de la Comitetul raional U.T.M. Satu-Mare îl frămîntă pe tov. Jurjea. In ea scrie că și în raionul Satu Mare, în anul viitor, se va obține asemenea recoltă de porumb și că utemiștii au și început pregătirea pămîntului. Man e hotărît — și se va ține de cuvînt. Il cunoaște el bine... In sală glasul lui Jurjea răsună răspicat:

— Nu trebuie să ne culcăm pe laurii succeselor, tovarăși. Să ducem lupta mai departe ca cei din Satu Mare să nu ne întreacă...

Iar activiștii își notează și această frază în carnete, ca fiind de importanță pentru mîndria întregului tineret din raion...

ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

Locuitorii Capitalei constată cu satisfacție apariția unui număr din ce în ce mai mare de tramvaie moderne de mare capacitate. O parte din aceste tramvaie de mare capacitate sînt produse de fabrica „Electroputere" din Craiova.
In clișeu: o nouă serie de tramvaie gata pentru a fi expediate la București.

Printre scrisorile care sosesc zilnic la redacția ziarului nostru, sînt multe care vorbesc despre deschiderea noului an de învățămînt politic la sate, despre felul cum a decurs prima lecție.
Publicăm acum două din aceste scrisori sosite din raionul Oradea.

Din viața cercurilor politice U. T. M. de la sate

Prima lecție — primele învățăminte

In cercul de politică curentă format în cadrul organizației noastre de bază U.T.M. vor studia anul acesta un număr de 15 utemiști și tineri. Pentru ca în acest an să nu mai repetăm o serie de lipsuri care s-au manifestat în trecut în desfășurarea învățămîntului politic, noi am luat din vreme o serie de măsuri. Membrii comitetului U.T.M. au început din timp încadrarea cursanților în cerc. Frumoasa muncă de propagandist, organizația noastră i-a încredințat-o lui Traian Chilba, un tînăr muncitor destoinic în producție, bine pregătit din punct de vedere politic, cu dragoste și interes față de această muncă.

Intr-o adunare generală organizată în ultimele zile ale lunii octombrie s-a hotărît ziua, ora și locul unde se va deschide cursul. In după amiaza zilei de 9 noiembrie, într-o sală a clubului nostru, sărbătorește împodobită, a avut loc mult așteptatul eveniment al deschiderii noului an școlar în învățămîntul politic.

Inainte de începerea lecției în cercul nostru, propagandistul a povestit pe scurt cursanților cum va decurge studiul. „In cadrul cercului — a spus propagandistul — cursanții au posibilitatea să învețe despre trecutul de luptă al poporului nostru, despre glorioasele tradiții de luptă ale partidului și U.T.C.-ului". Cursanților li s-a spus de asemenea că vor avea prilejul să învețe o serie de probleme de politică curentă, probleme de cultură generală etc. După aceea a urmat expunerea primei lecții.

Cred că nu greșesc cînd afirm că prima lecție — rodul unei serioase pregătiri — a reușit să stabilească o strînsă legătură între propagandist și cursanți, le-a trezit interes pentru problemele expuse. La aceasta a contribuit în primul rînd expunerea făcută simplu și clar într-un limbaj pe înțelesul tuturor cum și inițiativa propagandistului de a folosi harta.

Prima lecție însă a scos la iveală și unele greșeli ale noastre. De o mare însemnătate pentru desfășurarea cu succes a muncii cercului este justa alegere a membrilor lui. La formarea lui, trebuia în primul rînd să se țină seamă de nivelul fiecărui utemist și tînăr. Prima lecție ținută în cerc, discuțiile pe care le-am avut după aceea cu cursanții au dovedit că compoziția cercului nostru politic nu este omogenă. Sînt unii cursanți ca Margareta Pocsai, Florian Jarca, Agneta Macovei și Viorica Brata, care posedă deja cunoștințele pe care le-ar putea căpăta în curs și pe care noi i-am încadrat greșit în acest cerc. Intr-o discuție recentă ei și-au exprimat dorința de a studia într-o formă superioară. Dat fiind că sîntem la început și că la noi sînt organizate asemenea cercuri, noi vom căuta ca în cel mai scurt timp, cerînd ajutorul tovarășului Lazăr Sîrbu, secretarul organizației de partid, să rezolvăm și problema încadrării lor în forme de învățămînt corespunzătoare nivelului de pregătire și cerințelor lor. In felul acesta ei vor fi ajutați să-și ridice nivelul politico-ideologic, iar munca cercului se va desfășura cu mai mult succes.

Un mare rol în însușirea problemelor de către cursanți, în înviorarea lecțiilor, îl au folosirea diferitelor materiale demonstrative. Cu ajutorul organizației de partid, cu sprijinul colectivului cercului, anul acesta vom face cîteva grafice și fotomontaje. Din unele pliante care se găsesc în număr mare în cadrul clubului și care în momentul de față nu sînt folosite, vom face unele albume. Am povestit pe scurt doar cîteva fapte în legătură cu deschiderea noului an de învățămînt politic în organizația noastră de bază, cît și despre lipsurile pe care le mai avem. Socot că această problemă ar trebui să preocupe mai mult pe activiștii Comitetului raional U.T.M. Oradea. Astfel, munca cercului nostru politic — pe care sîntem hotărîți s-o ducem cu bine mai departe — se va putea desfășura cu succes.

EVA KISS
secretara comitetului organizației de bază U.T.M. de la Băile „Victoria"

Muncesc din nou ca propagandistă

Muncesc ca propagandistă de 4 ani. In această perioadă am acumulat o oarecare experiență. Timiditatea de care mă simțeam stăpînită la primele lecții, neîncrederea în posibilitățile mele de a organiza învățătura în cerc, lipsa de pricepere în sistematizarea ideilor unei lecții, în expunerea ei într-un chip cît mai atrăgător, toate acestea aparțin acum trecutului.

Anul acesta organizația noastră de bază U.T.M. mi-a încredințat sarcina de a munci din nou ca propagandistă a cursului seral din satul nostru. Aceasta desigur nu putea decît să-mi umple sufletul de bucurie.

Ca și în alți ani, și acum așteptam cu nerăbdare — dar nu fără emoție — ziua deschiderii cursului. Doream să-i văd pe toți cei 15 cursanți, să ne sfătuim împreună cum să organizăm mai bine învățătura în curs.

In seara anunțată pentru deschiderea noului an de învățămînt politic, într-un birou al sfatului popular pregătit din timp, toți cursanții au fost prezenți. Dar la prima lecție nu au venit numai membrii cercului, ci și alți tineri neutemiști. Fiecare cursant a adus cu el ba un frate, ba un prieten. Utemista Elisabeta Leghezău a venit și cu Ghizela Macovei, o tînără care locuiește alături de ea, Ștefan Toth a luat cu el și pe Iosif Ștefan, căruia îi vorbise despre curs și care era curios să afle ce se va discuta acolo. Astfel am fost plăcut surprinsă cînd în loc de 15 cursanți cîți erau înscriși la curs, au venit la prima lecție vreo 25. In fața unui asemenea auditoriu numeros am expus lecția: „Cum au trăit și cum au luptat pentru eliberarea lor muncitorii și țăranii din patria noastră". Am căutat să predau lecția cît mai bine, pe înțelesul tuturor. După ce am enunțat ideile principale ale lecției am trecut la expunerea ei. In prima parte a expunerii am insistat în mod deosebit asupra faptului că multă vreme în trecut, oamenii muncii din țara noastră au fost exploatați fără milă de către capitaliști.

Această problemă am căutat s-o actualizez cu exemple din istoricul satului nostru. Am arătat că Sînmartinul a fost o mare întindere de pămînt jefuit de la țărani, stăpînită de episcopatul romano-catolic. Dar acest pămînt, am arătat în continuare, trebuia arat, semănat, recoltat. Fără munca omenească, am precizat — această moșie, n-ar fi putut îndestula pe boieri și familiile lor care nu munceau, ci doar consumau ca niște paraziți, roadele muncii altora. Le-am arătat cursanților că episcopatul a silit pe țărani să le lucreze pămîntul însușindu-și roadele muncii lor în cea mai mare parte. De prin părțile Clujului, de prin Săcuime și alte locuri îndepărtate ale regiunii Oradea, au fost aduși cu forța țărani și meșteșugari ca să muncească pămîntul episcopatului. Imi amintesc că în timp ce povesteam toate acestea, tinerii erau numai ochi și urechi.

După expunere am organizat o convorbire care s-a transformat într-o discuție tovărășească. Discuțiile vii purtate de utemiștii Iuliu Doja, Ion Vereș, Gheorghe Dobai și alții, au conturat mai bine esența unor probleme. Acum, după prima lecție, m-am gîndit la o serie de lucruri ce mai trebuiesc făcute pentru a ridica nivelul cursului nostru. Dat fiind că un moment important în organizarea muncii cercului este ținerea unei evidențe regulate a muncii lui, și că pînă acum eu nu m-am gîndit serios la această problemă, în cel mai scurt timp îmi voi întocmi un jurnal al cercului, în care voi trece observații cu privire la desfășurarea lecțiilor, propunerile cursanților și lipsurile din munca cercului.

O ultimă problemă pe care vreau s-o ridic în încheierea acestei scrisori este preocuparea comitetului U.T.M. față de buna desfășurare a muncii cursului, lucru care nu s-a prea văzut pînă acum. Ar fi de dorit ca de acum înainte membrii comitetului U.T.M. — și în primul rînd Elena Vasco, secretara comitetului — să se preocupe cu mai mult interes de activitatea cursului. Socot că legătura strînsă între propagandist și comitetul U.T.M. se răsfrînge în mod pozitiv asupra îmbunătățirii muncii cursului, asupra îmbunătățirii calității și a ridicării nivelului ideologic al lecțiilor.

ELEONORA LORENȚ
propagandista cursului seral din satul Sînmartin

Cîte n-au ei pe cap!

ORADEA (de la corespondentul nostru). — Mă aflam în biroul tov. Marin Stelian — șeful secției organizațiilor U.T.M. de la Comitetul orășenesc U.T.M.-Oradea. Incepui să-i vorbesc despre tema unui viitor articol pentru ziar. Abia i-am spus cîteva cuvinte despre acțiunea colectării metalelor vechi, că se și grăbi să mă întrerupă:

— Stai, tovarășe!... Nu mă ocup eu cu asta.

Am stat cîteva clipe pe gînduri. Credeam că au survenit schimbări în funcții la comitetul orășenesc U.T.M.

L-am întrebat:

— Nu mai ești dumneata șef de secție aici?

— Ba da... Dar colectarea fierului vechi este o acțiune a pionierilor și școlarilor. Adresați-vă tovarășei Megyesi Irina, șefa secției școli și pionieri.

La biroul de alături se afla șefa secției de școli și pionieri. Era ocupată cu o convorbire telefonică. Convorbirea mi s-a părut într-un fel amuzantă.

— Alo...Școala elementară? Aici comitetul orășenesc U.T.M., tovarășa Megyesi. Doresc să vorbesc cu instructorul de pionieri sau cu directorul școlii.

— Da? tovarășul director? Noroc! Vă rog să-mi spuneți ce cantități de fier vechi au adunat pionierii pînă acum. Ni se cere grabnic o situație la regiune.

— ?! Măcar cu aproximație. Trimiteți un profesor priceput să „aprecieze" din ochi. Ulterior dați-ne un telefon. Așa, vă rog.

Apoi, rînd pe rînd, a chemat la telefon aproape toate școlile din oraș.

★

Această „operativitate" și „exactitatea" cu care se string aici datele cu privire la colectarea metalelor vechi este de-a dreptul birocratică. I-am spus tovarășei Megyesi că acest fel de a munci e dăunător. Apoi am răsfoit împreună planul de muncă al comitetului orășenesc U.T.M. N-am găsit nici un cuvînt scris în legătură cu colectarea fierului vechi. Curios m-am adresat din nou tov. Marin Stelian.

— Luna asta, — mi-a spus el — am scăpat din vedere. O, cîte n-avem și noi pe cap!

Intîlnirea maestrului Mihail Sadoveanu cu scriitori din Capitală

Cu prilejul atribuirii numelui lui „Mihail Sadoveanu" Casei Scriitorilor, vineri seara a avut loc o întîlnire între maestrul Mihail Sadoveanu și scriitori din Capitală.

Intîlnirea a fost deschisă de acad. Mihai Beniuc, secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R.

Maestrul Mihail Sadoveanu a vorbit despre legăturile de prietenie dintre scriitori, despre deosebirea dintre viața de altădată și viața nouă pe care o trăiesc scriitorii din Republica Populară Romînă.

Apoi, maestrul Mihail Sadoveanu a citit un fragment din lucrarea sa „Ochi de urs". (Agerpres).

Plecarea unei delegații romîne în S. U. A.

Răspunzînd invitației domnilor R. Garst și dr. G. Schutz, fermieri din S.U.A. care ne-au vizitat recent țara timp de cîteva zile, dr. Virgil Gligor, locțiitor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, Grigore Obrejanu, director adjunct științific al Institutului de cercetări agronomice și Silviu Brucan, ziarist, deputat în Marea Adunare Națională, au părăsit vineri dimineață Capitala, plecînd spre S.U.A.

Pe aeroportul Băneasa delegația a fost condusă de tov. Marin Stancu, prim locțiitor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, precum și de alți funcționari superiori din Ministerul Agriculturii și Silviculturii. (Agerpres)

INFORMAȚII

Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R. a emis un decret potrivit căruia Institutul de fiziologie normală și patologică al Academiei R.P.R. va purta denumirea de Institutul de fiziologie normală și patologică „Prof. dr. Daniel Danielopolu".

★

Vineri dimineața a părăsit Capitala o delegație de compozitori care, timp de 3 săptămîni, va face o călătorie de studii în Uniunea Sovietică.

Delegația este formată din compozitorii: Ion Dumitrescu și Alfred Mendelsohn, maeștri emeriți ai artei, laureați ai Premiului de Stat, secretari ai Uniunii Compozitorilor din R.P.R., Ion Chirescu, Paul Constantinescu și Zeno Vancea, maeștri emeriți ai artei, laureați ai Premiului de Stat, Gh. Dumitrescu, Ludovic Feldman, Marțian Negrea, Ion Vasilescu, H. Mălineanu, laureați ai Premiului de Stat. Tudor Ciortea. Din delegație face de asemenea parte tov. Paul Cornea, director general adjunct în Ministerul Culturii.

In Gara de Nord delegația a fost condusă de reprezentanți ai Ministerului Culturii, ai Uniunii Compozitorilor din R.P.R., ai Filarmonicii de Stat „George Enescu", de cadre didactice ale Conservatorului de Stat „Ciprian Porumbescu" și de numeroși compozitori.

Din partea Ambasadei U.R.S.S. au fost de față V. I. Barahnin, prim secretar și V. V. Skorniakov, atașat.

★

Vineri dimineața au părăsit Capitala plecînd la Moscova într-o călătorie de studii regizorii Vlad Mugur de la Teatrul Armatei, Dan Nasta de la Teatrul Municipal și G. Harag de la secția maghiară a Teatrului de Stat din Baia Mare.

Pe aeroportul Băneasa grupul de regizori a fost condus de reprezentanți ai Ministerului Culturii și ai teatrelor din Capitală.

Din partea Ambasadei U.R.S.S. au fost de față V. I. Barahnin, prim secretar, și V. V. Skorniakov, atașat.

★

Delegația comercială a R. P. Chineze, care se află în țara noastră în vederea încheierii acordului comercial pe anul 1956 între R. P. Romînă și R.P. Chineză își continuă vizitele.

In cursul zilelelor de 22, 23 și 24 noiembrie, delegația a vizitat Rafinăria nr. 1 și uzinele „1 Mai" din Ploești, uzinele „Ernst Thälmann" și „Steagul Roșu" din Orașul Stalin. (Agerpres)

Buletin cîștigător

– Intîmplare din Reșița –

Era la ceasul cînd bezna nopții se retrage grăbită din calea luminii, lăsînd loc revărsatului de zori. Vremea, ce-i drept, părea cam mohorîtă. Totuși, acolo, deasupra furnalelor Reșiței, flacăra aceea ca o mreajă de văpăi, pe care numai aci o poți vedea în toată splendoarea, fîlfîia ca întotdeauna, triumfătoare. In zvîrcolirea ei, ea se înălța, se lățea, colorînd în rubiniu fuioarele de fum, norii și întreaga zare. Muncitorii începuseră să treacă spre porțile marelui combinat metalurgic. Printre ei, tineri mulți, vorbind zgomotos, gesticulînd, rîzînd, amestecîndu-se cu mulțimea pestriță.

Zorind pasul, strungarii utemiști Constantin Scînteie și Ion Dagău mergeau spre secția lor, fabrica de mașini electrice. Pe drum, din una într-alta, între ei se înfiripă din nou discuția pasionată pe care o porniseră încă de cîteva zile.

— Sînt de acord, a fi tînăr în zilele noastre este o mare fericire — spuse Scînteie, privind ca vrăjit flacăra furnalelor.

— Chiar așa! Tinerețea noastră e ceva măreț și minunat. Iar mie, ce să-ți spun, îmi place grozav. Aș vrea să fiu mereu tînăr.

— Ei, da, mereu. Dar ia spune-mi, de ce tinerețea e atît de minunată? Cum o înțelegi și mai cu seamă care-i esența ei?

— Măi, dar sucit mai ești! Păi o înțeleg bine: am învățat meserie, acum muncesc, citesc, învăț, merg la teatru, mă plimb...

— Și iubești — desigur. Atît?

— Dar ce-ai mai vrea?

— Esența ei, asta e?

„Esența tinereții? — repetă în gînd Dagău. Ce întrebare!"

Dar n-apucă să dea un răspuns. Ca o furtună dădu buzna în urma lor alt tînăr strungar — Hodobașa Ion. Le vorbi gîfîind agitat:

— Ați aflat?... Aha, nu știți încă... Ei bine, v-o spun eu: pe Vieru l-au scos din efectiv!

Scînteie și Dagău tresăriră. Auziseră ei că Ion Vieru, cîștigînd la Pronosport, luase o hotărîre negîndită — să se lase de strungărie. Dar nu o luaseră în serios.

— E vina lui — se înfurie Dagău. Am încercat să-l ajutăm, dar el o ținea morțiș: „Imi trăiesc tinerețea. Asta-i! Mi-o trăiesc așa cum știu". Acum, poftim, și-o trăiește: a devenit neproductiv.

— Ba-i un trîntor — sări ca ars Scînteie — un trîntor bosumflat, căruia i s-au urcat fumurile la cap...

Hodobașa nu era însă de părerea lor. Și el cam ușuratic, socotea că Vieru, obținînd buletinul cîștigător, făcea bine să se lase de meserie, să nu mai vină la lucru.

— Ce, ți-ai pierdut mințile? — se oțărî Scînteie. Ori... nu cumva ai face la fel?

— Ba da! Păcat însă... că eu n-am cîștigat la...

— Auzi? Ești un nimic! Un om care nu pricepe nici cît negru sub unghie.

Se certară.

★

La fabrica de mașini electrice era fierbere mare. Utemiștii se gîndeau la cele petrecute și mai cu seamă la felul cum să-l ajute pe Ion Vieru. Intr-adevăr el nu mai venise la lucru, iar conducerea secției, pe bună dreptate, îl scosese din efectiv. Dar ei, utemiștii, nu se împăcau de fel cu cele petrecute. Oricum, Vieru fusese un strungar bun, priceput. Cu mulți fusese coleg, pătrunzînd tainele strungăriei chiar în cadrul școlii profesionale din uzină. Apoi, în secție, la începutul drumului, muncise cu suflet dobîndise realizări în depășirea normelor, era activ pe linie de organizație. Cu un cuvînt, a fost o vreme cînd se arăta a fi un tovarăș bun, de nădejde. Apoi fumurile unor succese i s-au urcat la cap... Și, colac peste pupăză, l-a mai zăpăcit și cîștigul. Hotărît, greșise grav. Dar ei puteau oare să-l lase pe drumul greșit?

Utemiștii își făceau chiar reproșuri. Dacă ar fi vegheat asupra lui cu mai multă grijă, stăruitor, ar fi ajuns oare așa?

Mai întîi, organizația U.T.M. s-a interesat ce face Vieru toată ziua. S-a aflat astfel că trîndăvea, hoinărind fără rost. Mergea pe la toate sălile de dans și se apucase chiar de băutură.

— Imi petrec tinerețea așa cum socotesc eu de cuviință — spusese el celor care îl întrebaseră.

Cînd au aflat toate astea, utemiștii din secție au discutat amănunțit tot ce trebuiau să facă pentru a-l îndrepta.

Frențiu Sabin, responsabilul uneia dintre cele mai bune brigăzi de tineret din secție, primi sarcina să stea de vorbă cu Vieru. El era cel mai nimerit, căci și în alte rînduri izbutise să trezească pe cîte unii.

Frențiu l-a găsit și i-a vorbit cam aspru.

— Auzi, Vierule, e cazul să termini cu trîndăvia. Trebuie să vii la secție, să-ți recunoști vina.

— Ba să mă lăsați în pace. Nu-mi pasă de voi, n-am nici o vină, n-am de gînd să mă ploconesc în fața nimănui, iar voi să nu-mi purtați de grijă. Fac ce vreau...

— Dar cum poți să vorbești așa? Ești utemist doar. Iar noi, colectivul, să știi: nu vom admite să ne faci de rîs.

Și Frențiu a plecat.

Intîlnirile acestea l-au cam pus în încurcătură pe Vieru. Uneori simțea chiar că-i este rușine pentru fapta sa. Totuși nu se încumeta să recunoască, să spună: „am greșit". In el licărea îngîmfarea. Și ea îl țintuia locului.

Dar nici cu oamenii n-o scoți ușor la capăt. Pe stradă, la cinematograf, peste tot unde îl întîlneau, privirile sfredelitoare și vorbele tari îl judecau.

Atunci, roș de rușine, s-a hotărît să plece din Reșița, să dispară din fața tovarășilor săi.

★

Trecuseră cîteva zile. Vieru hoinărise fără rost. Căutase să-și repare greșeala, gîndind că se va angaja în altă parte. Dar gîndurile ca un făcut, îl purtau înapoi spre orașul-uzină, spre anii de școală, spre prieteni. Da, ăsta-i adevărul: Reșița te cheamă îndărăt!

Coborî din tren. Părea mohorît. Porni pe trotuarul străzii care ducea spre poarta combinatului metalurgic, pe acolo pe unde intrase de sute de ori. Ii era parcă teamă să întîlnească pe vreunul din utemiștii secției. In drum însă, se întîlni din nou cu Frențiu. Mergea la schimb.

— Ei, cum stai cu tinerețea — te distrezi, nu?

Vieru simți o împunsătură dureroasă. Era hotărît însă să o îndure. Își luă inima în dinți și începu, tărăgănind vorba.

— Aș vrea să...

— Hai cu mine — spuse Frențiu scurt.

La șeful secției, Vieru a cerut să fie reprimit și, dacă se poate, în sectorul maistrului Peptenaru. Acolo sînt tineri și crede că o să...

Nu-i venea să creadă: s-a aprobat.

In sector, maistrul l-a repartizat la o mașină bună. Nu prea avea încredere în el, dar era hotărît, dimpotrivă, să-i arate încredere. Așa făcuse doar și cu Constantin Roman, cu Titus Popescu și chiar cu Hodobașa, care întîrziau uneori de la lucru. Din ei, deși nu prea știuseră la început meserie așa cum trebuia — și uneori aveau și abateri — izbutise totuși să facă strungari buni.

Intr-una din zile s-a întîmplat totuși că Vieru n-a venit la lucru. A doua zi maistrul l-a chemat la el.

In cîteva minute Ion a înțeles limpede că — fără glumă — la prima greșeală va fi „zburat" din uzină, dar următoarele cuvinte îl uimiră. Maistrul îi spuse că începînd de acum, a hotărît să-l pună să lucreze la „Ranghețul" cel nou, pe care-l montaseră de curînd în secție.

Vieru rămase mirat: „cum, eu la mașina cea nouă? Dar nu pricep... acolo trebuie alții... mai buni..."

Totuși maistrul îi repetă iarăși hotărîrea sa.

★

Zile multe, în șir, s-au scurs grăbite, ca o apă în revărsarea ei nestăvilită. „Ranghețul" cel nou, mînuit cu pricepere de strungar, își fredona melodia. Odată, pe cînd urmărea cu privirea atentă cum cuțitul înaintează în piesă și lasă în urmă o suprafață netedă, strălucitoare, Vieru fu cuprins de un sentiment ciudat și tulburător. Simțea că așa cum el dă contur tot mai precis pieselor, colectivul se îngrijește de dînsul, îl transformă, îl face să-și schimbe concepțiile despre viață.

— Ei, cum stai, Vierule? — îl întrebă deodată Hodobașa, care se apropiase pe nesimțite.

— Cred că binișor. Cam 110 la sută peste normă. Dar tu?

— Puțin mai bine. Dar zi-i înainte; curaj! Sîntem doar în întrecere.

★

Pe poarta uzinei ies patru tineri: Scînteie, Dagău, Hodobașa și Vieru. Merg împreună spre casă. Vieru nu se mai vede pe el singur, izolat, nepăsător față de cei din jur. E în mijlocul colectivului, care l-a schimbat, care l-a ajutat atunci cînd pornise pe o cale greșită.

De fapt, abia acum înțelege el ce înseamnă să fii cu adevărat cîștigător.

Nu puțini rîvnesc la cele „12 rezultate". Dar ceea ce e important este să obții un rezultat, al tău — unul și bun. Marele regulament al vieții iți cere pentru aceasta multe: să fii activ, harnic, iubitor de oameni, foarte bun cu tovarășii tăi.

Corespondent
N. CATANĂ

Vizitele în India ale delegației guvernamentale sovietice

BOMBAY 25 (Agerpres). — TASS transmite: In seara zilei de 24 noiembrie M. Desai, ministrul principal al statului Bombay, a oferit o recepție la Bombay în cinstea lui N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și a lui N. S. Hrușciov, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Salutînd pe oaspeți, ministrul M. Desai a declarat că această vizită va contribui la întărirea prieteniei între India și Uniunea Sovietică. Apoi a rostit o cuvîntare N. A. Bulganin.

Cuvîntările rostite de N. A. Bulganin

Domnule Ministru Principal,
Domnilor membri ai Adunării Legislative a statului Bombay

Vreau să vă mulțumesc în primul rînd pentru ospitalitatea dv. Permiteți-mi să vă mulțumesc din toată inima în numele meu personal, precum și în numele tovarășului Hrușciov și al prietenilor noștri care au sosit împreună cu noi, pentru primirea caldă ași spune chiar mai mult decît caldă, prietenească, primire care se face numai celor mai apropiați prieteni. (Aplauze).

Nu ne îndoim că vizita noastră în Republica India va întări și mai mult prietenia dintre popoarele noastre — marele popor indian și marele popor sovietic. (Aplauze). Atît oamenii sovietici, cît și poporul indian doresc pace, vor să trăiască în liniște și să muncească cu folos pentru fericirea generațiilor viitoare. Și cu cît prietenia noastră va fi mai puternică, cu atît mai trainică va fi pacea, cu atît mai puternică va fi speranța într-o pace îndelungată. (Aplauze furtunoase).

Noi, și dvs., oameni ai secolului 20, avem parte de o împrejurare foarte fericită: trăim într-o epocă cînd conștiința popoarelor a crescut nemăsurat de mult, cînd ele își iau soarta în propriile lor mîini și încep să construiască o viață nouă, călăuzindu-se după învățătura personalităților în care au încredere și pe care le consideră dascălii lor.

Ați avut o personalitate remarcabilă, care a făcut mult pentru țara dv., mă refer la Mahatma Gandhi care se bucură de o înaltă apreciere în țara dv., ca un mare patriot și prieten al poporului. Acordăm respectul cuvenit memoriei sale, ca și operei continuatorului cauzei sale, Jawaharlal Nehru (Aplauze).

Noi, oamenii sovietici, ne călăuzim după învățătura marelui Lenin, care ne-a deschis nouă și tuturor celorlalte popoare drumul spre libertate, independență și fericire.

Noi, discipolii lui Lenin, nu împărtășim concepțiile filozofice ale lui Gandhi, dar îl considerăm o personalitate remarcabilă care a contribuit în mare măsură la dezvoltarea concepțiilor pașnice ale poporului dv. și la lupta sa pentru independență.

Numai după ce poporul țării noastre s-a eliberat de sub jugul capitalismului, el a putut păși pe drumul larg al construirii unui stat liber, independent, al ridicării bunăstării sale. Numai după ce India a devenit independentă, în fața ei s-au deschis noi posibilități, noi perspective de dezvoltare.

Toate popoarele de pe glob năzuiesc spre pace, toate sînt ferm hotărîte să asigure generațiilor viitoare o viață de muncă liniștită și fericită. Dar să nu vorbim acum de sarcinile tuturor popoarelor. Să vorbim despre sarcina care stă în fața celor două popoare ale noastre — marele popor indian și marele popor sovietic. Să spunem deci astăzi:

Trăiască pacea trainică între popoarele noastre!

Trăiască prietenia veșnică și de nezdruncinat dintre popoarele indian și sovietic! (Aplauze furtunoase).

★

In aceeași seară N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov au participat la o recepție oferită în cinstea lor de Asociația indo-sovietică pentru dezvoltarea legăturilor culturale. Cu acest prilej a rostit o cuvîntare A. V. Baliga, președintele Consiliului pe întreaga Indie al Asociației.

Răspunzînd, N. A. Bulganin a rostit o scurtă cuvîntare.

Prieteni,

Permiteți-mi în primul rînd să vă mulțumesc pentru primirea caldă și cordială pe care ne-ați făcut-o.

Ne-am apropiat nu fără emoție de frontierele statului dvs. Nu fără emoție am pășit pe pămîntul indian, în minunatul oraș Delhi — capitala țării dvs.

Am venit să cunoaștem țara dvs., poporul dvs., să vă cunoaștem pe dvs.

In cursul ultimilor ani la noi în Uniunea Sovietică au venit numeroase delegații, și reprezentanți izolați ai marelui popor indian. Mulți oameni sovietici au vizitat India.

Uniunea Sovietică a fost vizitată de reprezentanți ai oamenilor de știință, de scriitori indieni, de numeroși activiști pe tărîm social, cineaști, artiști, regizori. Mulți dintre aceștia se bucură în prezent de o foarte mare popularitate în rîndul oamenilor sovietici. Am întîlnit aici numeroși oameni pe care îi cunoaștem personal. (Aplauze).

★

Apoi a luat cuvîntul H. Mehtab, guvernatorul statului Bombay.

Ca răspuns la discursul guvernatorului, N. S. Hrușciov a rostit o cuvîntare.

Cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciov

Uneori, cînd începi o cuvîntare, te emoționezi fără să vrei pînă cînd găsești făgașul necesar, pentru a-ți dezvolta în mod armonios cuvîntarea. (Animație în sală, aplauze). Cred că în cazul de față un făgaș foarte bun este tema prieteniei dintre popoare. Prietenia poate fi de mai multe feluri. Există o prietenie cînd oamenii trăiesc în bună înțelegere, dar mai există și o altfel de „prietenie", și anume cînd oamenii trăiesc alături, dar nu se cheamă unul pe altul în vizită. (Risete în sală, aplauze).

La fel se întîmplă și cu statele. Intre unele state nu există o adevărată prietenie, dar ele se află pe aceeași planetă și vrînd, nevrînd, trebuie să găsească un mod de conviețuire. Marele nostru Lenin a numit coexistența tocmai o astfel de conviețuire. Tema despre coexistență este o teză foarte importantă. Există însă oameni care-și pun întrebarea dacă coexistența este posibilă. S-ar părea că nici nu se poate pune o asemenea întrebare, deoarece în mod practic statele coexistă. (Animație în sală). Dar o astfel de întrebare se pune.

Vreau să vă spun următoarele. Apariția copilului depinde de tata și de mama. Dar nu depinde de ei ziua și ora cînd va apare acest copil, și dacă acesta va fi așa cum îl doresc ei. (Animație și ilaritate). Atunci cum se poate încerca să se oprească dezvoltarea istoriei, să se împiedice nașterea unor forme sociale noi? Așa cum soarele răsare în fiecare dimineață, tot așa, în locul formelor sociale învechite, apar altele noi, mai progresiste. (Aplauze prelungite). Astfel a apărut pe lume statul nostru sovietic. El a fost primul stat proletar din lume, statul muncitorilor și țăranilor. (Aplauze). Toate celelalte state au întîmpinat apariția acestui stat fără să tragă clopote de sărbătoare. (Animație în sală).

Intrucît vechea orînduire țaristă din Rusia era putredă, Revoluția din Octombrie nu a fost aproape de loc singeroasă. Dar apoi ni s-a spus — desigur nu textual fără protocol, ci prin acțiuni: cum așa, pe ce bază a apărut statul sovietic? cu ce drept muncitorii și țăranii au luat puterea în mîinile lor? (Animație în sală).

Și nu numai că ne-au spus, dar și-au năpustit trupele împotriva tînărului stat sovietic. Intervenționiștii francezi au debarcat la Odesa, cei englezi — la Arhanghelsk, cei americani la Vladivostok, iar după ei s-au îndreptat într-acolo și japonezii.

Cum s-a terminat aceasta o știe prea bine toată lumea. Trupele ocupanților au fost măturate de poporul sovietic, așa cum o bună gospodină mătură gunoiul din casă. (Animație, aplauze furtunoase). Dar unor domni li s-a părut aceasta prea puțin. Ei au vrut o repetare a acestor lucruri și au organizat cel de al doilea război mondial. Ei nu năpustit asupra U.R.S.S. mari forțe armate ale Germaniei hitleriste.

Ce s-a sfîrșit aceasta? De asemenea o știu bine toți. Uniunea Sovietică din nou a zdrobit pe dușmanii săi. In cursul războiului însă U.R.S.S. nu numai că nu a slăbit, ci dimpotrivă a căpătat o forță și mai mare. (Aplauze).

Majoritatea absolută a celor prezenți aici sînt reprezentanți ai intelectualității. In această ordine de idei aș vrea să vă împărtășesc din amintirile mele, despre felul în care intelectualii din Rusia au întîmpinat atunci revoluția. Mulți intelectuali au salutat revoluția și au început să servească în mod cinstit tînărul stat sovietic. Alții însă judecau în felul următor: ce va fi acum? Lenin și comuniștii au chemat la conducerea statului pe muncitori și țărani. Muncitorii analfabeți și țăranii și mai analfabeți au venit la conducerea țării. Ce se va întîmpla cu cultura rusă? Cine va aprecia arta rusă? se vede că nu va mai exista celebrul balet rus, care înainte de revoluție era bine cunoscut în întreaga lume. Se vede că nu va mai exista operă, care de asemenea se afla pe o treaptă înaltă înainte de revoluție. Se vede că nu vor fi menținute nici celelalte arte. Nu vor exista oameni care să le aprecieze cu adevărat.

Viața însă a desmințit toate aceste îndoieli. Cultura sovietică se află la un nivel cu mult mai înalt decît cultura vechii Rusii. Mulți dintre voi ați vizitat în acești ani Uniunea Sovietică. Ați văzut cu proprii d-voastră ochi că în Uniunea Sovietică arta se bucură de o înaltă apreciere, așa cum n-a fost niciodată apreciată înainte de revoluție. Muncitorii și țăranii au promovat din rîndurile lor pe cei mai buni oameni, i-au trimis în universități, institute. De altfel chiar ei, înșiși lucrînd la sfîrșit și-au însușit cultura.

Ne mîndrim cu acest lucru.

Indiferent dacă vor sau nu inamicii noștri, Uniunea Sovietică există și nu numai că există, dar crește și se dezvoltă cu succes. Se întărește economia noastră, se dezvoltă cultura, crește bunăstarea poporului.

Și toate acestea au loc în condițiile cînd sîntem nevoiți să ținem seama de existența forțelor ostile nouă, care încă nu au renunțat la ideia să ne sugrume țara. Sîntem nevoiți să cheltuim fonduri considerabile pentru apărarea țării. Dacă am putea să îndreptăm toate mijloacele, cheltuite pentru înarmare, numai spre scopuri pașnice, bunăstarea poporului nostru ar crește și mai mult.

Acest lucru îl înțeleg inamicii noștri. Iată de ce unii oameni politici din străinătate se tem sau vorbească în prezent în mod serios despre dezarmare, nu vor să includem încordarea în relațiile internaționale. Ei se tem că vom putea elibera fondurile cheltuite în prezent pentru apărare, îndreptîndu-le spre construcția pașnică.

Dar cu toate acestea sîntem convinși că în actualele condiții, în întrecerea pașnică dintre sistemul capitalist și cel socialist, vom învinge noi, va învinge socialismul. (Aplauze prelungite).

Odată, la o recepție care a avut loc la Kremlin, am declarat în mod public acest lucru. Atunci, corespondenții de presă burghezi, au trîmbițat în lumea întreagă că pe Hrușciov l-ar fi luat gura pe dinainte", spunînd că bolșevicii nu au renunțat la planurile lor politice.

Nu, nu m-a luat gura pe dinainte și nu am spus vreun lucru pe care nu intenționam să-l spun ci am spus ceea ce gîndim, un lucru de care sîntem siguri. Niciodată nu am renunțat și nu vom renunța la linia noastră politică, care ne-a fost indicată de Lenin, nu am renunțat și nu vom renunța la programul nostru politic. (Aplauze prelungite).

Un proverb al nostru popular spune: „Nimeni nu se naște în țara în care o viață bună, pentru a-și căuta una mai rea" (Animație în sală). De ce să renunțăm la ceea ce a scos țara noastră din înapoierea seculară, ridicînd-o la nivelul țărilor celor mai înaintate și dezvoltate din punct de vedere industrial și economic. De ce să renunțăm. In numele cărui lucru?

Iată de ce spunem domnilor care așteaptă ca Uniunea Sovietică să-și schimbe programul politic: așteptați pînă racul va fluiera! Iar dv. știți cînd o să fluiere racul! (Animație în sală).

Așa dar, există numai o singură posibilitate — coexistența, coexistența celor două sisteme, coexistența sistemelor socialist și capitalist.

Mie personal nu-mi place de loc sistemul capitalist. (Aplauze). Vorbesc de coexistență nu pentru că aș dori să existe capitalismul, ci pentru că nu pot să nu recunosc că acest sistem există. (Animație în sală).

Partea adversă însă nu vrea de loc să se împace cu existența sistemului socialist, deși nu numai noi am fost aceia care am creat un stat socialist, pe aceeași cale au pășit și multe alte țări. Construirea socialismului marele nostru prieten — marele popor chinez, și este un stat peste care, cum s-ar spune, nu poți trece fără să-l observi. Construiesc socialismul popoarele dintr-o serie de țări din Europa și Asia care pășesc alături de Uniunea Sovietică.

Domnul Nehru primul ministru al Indiei, a declarat că și India va păși pe drumul socialismului. (Aplauze furtunoase). Este bine acest lucru. Desigur că înțelegem în mod diferit socialismul. Noi însă salutăm această declarație a acestă orientare.

Așa dar, sistemul socialist există și el nu cere permisiunea de la nimeni pentru a-exista. (Animație în sală, aplauze). Noi nu numai că existăm, dar putem chiar apăra ceea ce ne este cuvine existența noastră.

Dacă ne-am fi mărginit doar să ne rugăm ca să ni se acorde posibilitate de a coexista am fi fost de mult nimiciți.

Oricît de mult ar dori dușmanii pieirea noastră, acest lucru nu le stă în putere. (Aplauze prelungite).

Am fost acuzați că am fi creat o „cortină de fier". Dar, iată, numai anul acesta U.R.S.S. a fost vizitată de un mare număr de senatori americani, de mulți oameni de știință și ziariști americani, am fost vizitați de fermieri americani și englezi, de veterani de război americani.

Acestea sînt citeva probleme ale coexistenței pașnice. Cred, că dacă este nevoie de un model clasic de coexistență, un astfel de model ne oferă relațiile noastre cu India. Noi nu numai că coexistăm, dar sîntem și prieteni, în ciuda faptului că într-o serie de probleme concepțiile noastre politice diferă. Baza acestei prietenii este lupta noastră comună pentru pace. De aceea nu trebuie să ne slăbim eforturile în această direcție. Să continuăm deci să înlăturăm tot ce împiedică coexistența pașnică. Să întărim tot ce contribuie la dezvoltarea coexistenței pașnice a statelor.

In această privință am avut succese foarte mici, poate chiar microscopice, în urma întîlnirilor de la Geneva. Recent s-a terminat conferința miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri. Ea nu a dat rezultatele la care ne-am fi putut aștepta. Dar nu sîntem deosebit de supărați din cauza aceasta. Probabil că nu a sosit încă momentul. Problema nu s-a copt încă pentru a fi rezolvată. Iar partenerii noștri nu au renunțat la ideea de a duce tratative cu noi de pe așa numita „poziție de forță".

Trebuie să previn încă odată în mod sincer că cine va vorbi cu noi de pe „poziții de forță" nu va obține nimic.

Imi închei cuvîntarea. Coexistența trebuie să existe. Noi nu o cerem și nici nu o solicităm, ci existăm în mod efectiv, așa cum există în mod efectiv statele capitaliste. Nimeni nu ne poate muta pe planeta Marte — dealtfel, oamenii de știință nici nu au inventat mijloace pentru aceasta. Probabil că nici statele capitaliste nu vor să se mute pe planeta Marte. (Animație în sală). Inseamnă că va trebui să trăim pe aceeași planetă, ori a trăi înseamnă a coexista.

In aceste condiții sarcina este de a împiedica forțele agresive să dezlănțuie un nou război. Aplauze prelungite și furtunoase).

(Texte prescurtate).

Ședința comisiei O. N. U. pentru dezarmare

NEW YORK 25 (Agerpres). TASS transmite: La 24 noiembrie sub președinția reprezentantului U.R.S.S., A. A. Sobolev, a avut loc o ședință a comisiei O.N.U. pentru dezarmare la care a continuat discutarea raportului de activitate prezentat de subcomitetul acestei comisii.

Reprezentantul sovietic a subliniat că principala piedică în calea spre o înțelegere a fost poziția S.U.A. a căror reprezentanți în subcomitet au pus la îndoială posibilitatea reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice, motivînd aceasta prin dificultățile tehnice legate de controlul asupra armei atomice.

A. A. Sobolev a amintit că la ședințele subcomitetului comisiei pentru dezarmare, reprezentanții Franței, Angliei și Canadei au confirmat că sînt de acord cu unele teze importante cuprinse în propunerile sovietice din 10 mai.

La conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe ai celor patru puteri s-a văzut însă că guvernele Angliei și Franței au urmat guvernul S.U.A. și au pășit de asemenea pe calea revizuirii pozițiilor pe care se situau anterior în problema reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice. Pozițiile adoptate de miniștrii Afacerilor Externe ai S.U.A., Angliei și Franței la această conferință, a spus A. A. Sobolev, dovedesc că puterile occidentale refuză să examineze măsurile de dezarmare. Pentru a ne convinge de aceasta este suficient să examinăm ultima propunere prezentată de cele trei puteri occidentale la 16 noiembrie în cadrul conferinței de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe. In această propunere nu se pomenește nici un cuvînt despre încetarea cursei înarmărilor și nu se amintește deloc de reducerea armamentelor. In propunere se trece în genere sub tăcere necesitatea interzicerii armei atomice, deși Organizația Națiunilor Unite s-a pronunțat în acest sens încă în anul 1946, confirmînd aceasta în hotărîrea sa din 4 noiembrie 1954.

Această poziție a S.U.A., Angliei și Franței, a spus A. A. Sobolev, reprezintă de fapt o renunțare la propriile lor propuneri cu privire la dezarmare, prezentate de ele în O.N.U. anul trecut și la începutul anului curent.

Declarația făcută de dl. Moch în ședința comisiei din 23 noiembrie, a spus A. A. Sobolev, reprezintă o reconfirmare a faptului că puterile occidentale au adoptat tocmai o asemenea poziție în problema dezarmării. Intr-adevăr, vorbind despre planul său așa zis de compromis, dl. Moch a declarat următoarele: „Cele două etape ale înfăptuirii programului de dezarmare trebuie să fie precedate de o etapă pregătitoare, în cursul căreia trebuie să fie create primele elemente de control și trebuie realizate propunerile făcute la Geneva de șefii guvernelor. Planurile prezentate de Eisenhower, Eden și Faure, a spus în continuare dl. Moch, ar fi așa-dar incluse în planul general de acțiuni".

Referindu-se la încercările reprezentanților Angliei și Franței de a justifica îndepărtarea de la pozițiile anterioare pe motiv că progresul științific ar fi făcut cu neputință controlul asupra materialelor nucleare, A. A. Sobolev a amintit că încă în aprilie a.c. puterile occidentale au prezentat o propunere în care au recunoscut că sînt posibile atît interzicerea totală a armei atomice, cît și instituirea unui control internațional eficient asupra acestei interziceri.

Se constată o tendință vădită de a înlocui discutarea problemei reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice prin examinarea propunerii privitoare la fotografierea din avion a teritoriilor și la schimbul de informații militare între U.R.S.S. și S.U.A.

Reprezentantul U.R.S.S. a arătat că această poziție a puterilor occidentale nu are, firește, nimic comun cu dorința de a pune capăt cursei înarmărilor. Deși, din motivele susmenționate, subcomitetul nu a reușit să găsească de comun acord o soluție în problemele importante ale dezarmării asupra cărora de fapt s-a și căzut de acord, a continuat A. A. Sobolev, totuși acest fapt nu poate influența hotărîrea noastră de a continua eforturile în vederea realizării unui acord pentru a pune capăt cursei înarmărilor.

Considerăm necesar să continuăm eforturile pentru a birui greutățile întîlnite în calea realizării unui acord internațional în problema reducerii armamentelor și interzicerii armei atomice. In actualele condiții, guvernul sovietic acordă o însemnătate deosebită unei hotărîri de condamnare morală a folosirii armei atomice, hotărîre care ar putea fi adoptată în scopul preîntîmpinării unui război atomic. Tocmai de aceea guvernul sovietic a propus la conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe și propune și aici ca U.R.S.S., S.U.A., Anglia și Franța să-și asume obligația de a nu folosi primele armele atomică și cu hidrogen împotriva vreunei țări.

Publiciști americani despre poziția negativă a S.U.A. în problema primirii de noi membri în O. N. U.

NEW YORK 25 (Agerpres). — Corespondentul agenției Associated Press la O.N.U., Francis Carpenter, reproduce declarația unui diplomat occidental în chestiunea celor 18 țări care au cerut să fie admise în Organizația Națiunilor Unite.

Diplomatul occidental, care a cerut să nu fie dezvăluit, a declarat că „americanii își dau în sfîrșit seama că vor fi aspru criticați de prietenii lor, dacă vom împiedica rezolvarea chestiunii admiterii celor 18 țări, continuînd să se opună admiterii Republicii Populare Mongole".

Carpenter subliniază în legătură cu aceasta „protestele crescînde primite de către S.U.A. din partea țărilor apropiate și prietene" atît membre cît și nemembre ale O.N.U.

Intr-un editorial publicat la 25 noiembrie, ziarul „New York Herald Tribune" cere ca Statele Unite să accepte propunerea de primire a tuturor celor 18 țări. Poziția negativă adoptată de Statele Unite în această chestiune „ne poate costa mult..." scrie ziarul.

Divergențe în sînul coaliției guvernamentale de la Bonn

BONN 25 (Agerpres). — La 21 noiembrie a avut loc la München o conferință de presă organizată de partidul liber democrat. In cadrul acestei conferințe de presă a luat cuvîntul președintele partidului, Thomas Dehler, care a criticat actuala politică a guvernului de la Bonn, subliniind că ea nu este de natură să ducă la reunificarea țării.

Dehler s-a ocupat de asemenea de problema stabilirii de relații cu R. P. Chineză, declarînd că Republica Federală Germană trebuie să ia măsuri în vederea normalizării relațiilor sale cu această țară.

A apărut în limbile: rusă, romînă, franceză, germană, engleză și spaniolă

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!"

București. Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești

Nr. 47 (368)

cuprinde:

Articol de fond — Mai sus steagul luptei pentru consolidarea păcii și a securității internaționale!

*** O vie demonstrație a prieteniei crescînde dintre popoarele sovietic și indian. — *Vizita lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în India.*

*** Cuvîntările rostite la 21 noiembrie 1955 de N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în parlamentul Republicii India.

*** Conducătorul și învățătorul proletariatului internațional.

— *La a 135-a aniversare a nașterii lui Friedrich Engels.* —

Palmiro Togliatti — Mușcătura tarantulei.

Hilding Hagberg — In preajma Congresului al XVII-lea al Partidului Comunist din Suedia.

Victorio Codovilla — Despre situația politică din Argentina.

*** Sărbătoarea națională a popoarelor Iugoslaviei.

La a 10-a aniversare a Republicii Populare Federative Iugoslavia.

Maria Maddalena Rossi — Femeile în lupta pentru pace și pentru eliberarea lor.

Kazimierz Wyka — Cel mai mare poet al poporului polonez.

Jan Marek — Note politice: „Misionari" de dincolo de Ocean în Nepal.

De vînzare la toate librăriile, chioșcurile și debitele O.C.L. — Prețul 40 bani.

Agențiile de presă comunică:

RIO DE JANEIRO. — Agențiile de presă anunță că senatul brazilian a aprobat cu 35 voturi contra 15 instituirea stării de asediu în întreaga țară, care fusese aprobată și de Camera deputaților și care este menită să împiedice revenirea la putere a fostului președinte Cafe Filho, și acțiunea cercurilor reacționare îndreptată împotriva lui Juscelino Kubitschek, președintele nou ales al Braziliei. Ziarul „Imprensa Popular" a publicat o declarație semnată de Luiz Carlos Prestes, secretarul general al Partidului Comunist din Brazilia, în care spune că hotărîrea Congresului de a împiedica revenirea lui Cafe Filho „traduce în fapt dorința majorității covîrșitoare a poporului".

PARIS. — La 25 noiembrie a fost convocată ședința Consiliului de Miniștri al Franței pentru a discuta problemele electorale. Guvernul a elaborat un proiect de lege, potrivit căruia împuternicirile Adunării Naționale trebuie să înceteze la 16 februarie 1956 și, în conformitate cu aceasta, vor putea fi efectuate alegeri la 5 și 12 februarie în cazul cînd votarea se va face în două scrutine. Guvernul cere ca Adunarea Națională să rezolve mai întîi problema alegerilor înainte de termen și apoi să treacă la discutarea proiectului de lege cu privire la sistemul electoral, intenționînd ca acesta să fie aprobat pînă la 31 decembrie a. c. Consiliul de Miniștri a încuviințat ca Edgar Faure să pună chestiunea de încredere legînd aceasta de cererea de a se discuta în primul rînd problema electorală și apoi să aibă loc discuții în ce privește politica generală. Votul cu privire la chestiunea de încredere va avea loc marți 29 noiembrie.

31 ani de la proclamarea R. P. Mongole

Mongolii își făuresc fericirea

In urmă cu un an, pe ecranele cinematografelor noastre rula filmul sovietic „Flăcări deasupra Asiei" — o minunată frescă a anilor revoluției populare mongole, o veridică relatare a vieții și luptei viteazului popor mongol, care sub conducerea Partidului Popular Revoluționar Mongol, a marilor săi conducători Suhe Bator și Cioibalsan a scuturat cu hotărîre dublul jug al feudalilor autohtoni și al imperialiștilor străini, pornind pe drumul făuririi unei vieți noi.

Filmul redă cu multă forță viața Mongoliei din anii ce au urmat Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Vă amintiți? Mongolia era în urmă cu trei decenii una din țările cele mai înapoiate ale Orientului. Harnicul popor mongol, format în majoritate din crescători de vite (arați) era crunt exploatat pe deoparte de o întreagă ierarhie de feudali naționali, clerici și laici, culminînd cu căpetenia preoților budiști care avea în stăpînirea sa sute de mii de sclavi și pe de altă parte de zeci de negustori și cămătari, de imperialiștii străini care jefuiau fără scrupule roadele muncii poporului. Jaful, dezmățul, teroarea mereu crescîndă au provocat revolta și indignarea maselor populare.

Flăcările Marii Revoluții Socialiste din Octombrie i-au îndemnat la luptă. Sub conducerea Partidului Popular Revoluționar Mongol, poporul s-a ridicat la luptă pentru libertate, pentru viață, înfăptuind în anul 1921 revoluția populară, făurind în inima Asiei, în țara ce se întinde pe uriașele stepe dintre Uniunea Sovietică și China, Republica Populară Mongolă. După trei ani, în ziua de 26 noiembrie 1924, Marele Hural Popular a proclamat Republica Populară Mongolă și a adoptat prima Constituție democratică din istoria poporului mongol.

Conducînd lupta maselor populare pentru sfărîmarea orînduirii feudale, pentru crearea unei Mongolii noi, Partidul Popular Revoluționar Mongol a trasat căile concrete de dezvoltare a economiei naționale pe calea spre socialism traducînd în viață învățătura lui Lenin potrivit căreia „cu ajutorul proletariatului țărilor celor mai înaintate, țările înapoiate pot ajunge la orînduirea sovietică și — prin anumite trepte de dezvoltare — la comunism, fără a mai trece prin stadiul capitalist de dezvoltare".

Sub soarele puterii populare, meleagurile Mongoliei au cunoscut o viață cu totul nouă.

Pe uriașele întinderi ale Mongoliei (a cărei suprafață este egală cu cea a unor țări ca Franța, Italia, Spania și Grecia la un loc) pe care în urmă numai cu 3 decenii nu exista nici o întreprindere industrială, nici un metru de cale ferată, în care majoritatea populației era analfabetă, au înflorit în anii orînduirii populare mlădițele unei vieți noi. In numai trei decenii Mongolia a devenit o țară în care creșterea animalelor este bine dezvoltată și care are o industrie modernă în continuă creștere.

Principala sursă de bogății a Mongoliei o constituie creșterea animalelor, R. P. Mongolă ocupînd în prezent primul loc din lume în ce privește numărul de animale calculat pe cap de locuitor.

Grija deosebită a puterii populare pentru dezvoltarea creșterii vitelor, prin construcția a zeci de mii de clădiri și nașane (ocoluri) pentru vite, crearea unor numeroase stațiuni de mașini pentru cositul fînului precum și a numeroase puncte veterinare au făcut ca în ultimele trei decenii, numărul de vite al țării să crească de 2,5 ori. In anii din urmă au fost create sute de uniuni de producție ale araților din care fac parte peste 15.000 de gospodării. Au luat de asemenea dezvoltare gospodăriile de stat al căror număr a crescut numai în ultimii șapte ani de două ori.

Poporul mongol pășește cu încredere pe calea creării unei industrii naționale proprii. In Mongolia, țara în care în urmă cu 30 de ani nu exista nici o întreprindere industrială, tînăra industrie națională produce acum aproape 50 la sută din producția totală a economiei naționale. Se dezvoltă cu succes ramuri ale industriei grele ca industria energetică, extractivă, de prelucrare a metalelor. Se dezvoltă transporturile și comunicațiile moderne.

Combinatul industrial „Cioibalsan", Combinatul „Stalin" Combinatul energetic „Suhe-Bator", bazinul carbonifer de la Nalam — de unde se extrag anual 500.000 tone cărbune — întreprinderi modern utilate, toate aceste mărețe izbînzi ale Mongoliei populare constituie mîndria harnicului popor mongol. Succese importante s-au realizat în domeniul transporturilor. Anul acesta a fost terminată construcția magistralei transmongole, în lungime de peste 1100 km., a „căii prieteniei și a păcii" cale ferată ce are o uriașă importanță politico-economică și care intrînd în circulație regulată la 1 ianuarie 1956 va uni Moscova, Ulan-Bator și Pekin, trei capitale a trei state frățești.

Mari victorii au fost obținute de poporul mongol pe drumul revoluției culturale, pe drumul luminării maselor de arați ținuți secole de-a rîndul în bezna neștiinței de carte.

Cît de grăitoare sînt din acest punct de vedere cifrele! In timp ce înainte de revoluție, în Mongolia procentul de știutori de carte era de 1%, în prezent 99 la sută din populația adultă este alfabetizată. Intregul popor mongol învață. Zecile de școli medii, Universitatea de stat, Institutul pedagogic și Școala superioară de partid pregătesc an de an specialiști atît de necesari economiei și culturii naționale. Iată și alte cîteva cifre. In 1924 se edita un singur ziar; în prezent se editează 16 reviste și 27 ziare. Renaște și se dezvoltă minunata artă națională mongolă. In timp ce în 1940 exista un singur teatru, în prezent funcționează 25 de teatre, un circ, zeci de cinematografe și peste 100 de caravane cinematografice.

Deosebit de mult s-a îmbunătățit asistența medicală. In Mongolia, în care în urmă cu 3 decenii nu exista nici o instituție medicală, există astăzi o rețea deasă de spitale, policlinici, farmacii.

Indeplinirea primului plan cincinal (1948-1952) a constituit un eveniment remarcabil în viața poporului mongol. Această victorie în munca pașnică, ca și multe altele, a dat poporului mongol noi imbolduri pentru transpunerea cu succes în viață a directivelor celui de al XII-lea Congres al Partidului Popular Revoluționar Mongol cu privire la cel de al doilea plan cincinal (1953-1957).

Din primele zile ale revoluției, tineretul mongol și detașamentul său înaintat — Uniunea Revoluționară a Tineretului Mongol — a constituit un ajutor apropiat și de nădejde al partidului în lupta pentru construirea unei vieți noi. Indeplinind hotărîrile partidului, Uniunea Revoluționară a Tineretului Mongol cu cei peste 43.000 de membri ai săi se află în fruntea mișcării patriotice a tineretului mongol pentru dezvoltarea industriei, transporturilor și construcțiilor.

Pretutindeni, în întreprinderile industriale sau gospodăriile de stat, în uniunile de muncă ale araților, în școli sau facultăți, organizațiile U.R.T.M. participă cu mult elan la lupta întregului popor mongol pentru depășirea planului economic, pentru continua ridicare a nivelului de trai al poporului muncitor.

Republica Populară Mongolă, alături de toate țările invincibilului lagăr al socialismului, duce cu neabătută consecvență o politică externă de pace și de colaborare cu toate țările. Poporul mongol este profund interesat în menținerea unei păci trainice și luptă cu toate forțele pentru aceasta. Legăturile internaționale ale R.P. Mongole se întăresc. In anii celui de al doilea război mondial, R.P. Mongolă și-a adus contribuția de sînge la zdrobirea fascismului, participînd direct alături de U.R.S.S. la operațiunile militare care au dus la nimicirea fasciștilor japonezi. R.P. Mongolă fiind un stat profund iubitor de pace și-a revendicat de aceea încă cu mult timp în urmă dreptul său de a face parte din O.N.U. După cum este cunoscut opiniei publice mondiale, acest drept i-a fost refuzat datorită poziției obstrucționiste a delegației S.U.A. la O.N.U. Această poziție apare cu atît mai nefondată cu cît în 1946 chiar reprezentantul S.U.A. în Consiliul de Securitate propunerea să se recomande Adunării Generale admiterea R.P. Mongole în O.N.U.

Cu puțin timp în urmă, 25 de state membre ale O.N.U. au depus însă un proiect de rezoluție în care se propune examinarea problemei admiterii în O.N.U. a celor 18 țări care au făcut cereri în acest sens, printre care se află și R. P. Mongolă.

S.U.A. se opun însă din nou admiterii R.P. Mongole în O.N.U. numai și numai din cauză că regimul intern al acestei țări nu-i este pe plac. R.P. Mongolă îndeplinește toate condițiile pentru a face parte din O.N.U. și popoarele lumii, iubitoare de pace cer ca acest drept să-l fie recunoscut.

In marea bătălie pentru făurirea visurilor sale milenare de pace, libertate, bunăstare, poporul mongol nu este singur. **„Omul care are mulți prieteni este mare ca stepa, omul care n-are prieteni — este mic ca palma"** — spune o înțeleaptă zicală mongolă... Poporul mongol are mulți prieteni, mulți tovarăși de luptă animați de aceleași idealuri. Poporul nostru, tineretul nostru, deși se află la mii de kilometri depărtare, îi este un asemenea prieten devotat. El este alături de munca și lupta harnicului și viteazului popor mongol, pentru făurirea Mongoliei socialiste. Iar cu prilejul aniversării proclamării R. P. Mongole trimitem poporului mongol, tineretului iubitor de pace al Mongoliei populare un fierbinte și frățesc salut. Noi îi urăm din toată inima să obțină tot mai multe succese în lupta pentru făurirea unei vieți noi, a unei patrii puternice.

I. SAVA

Vedere din capitala R. P. Mongole, Ulan-Bator

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52